

Mikor jön

Vissza Jézus?

Abonyi Sándor

Abonyi Sándor

Mikor jön vissza Jézus?

Ez a digitális könyv önálló írások gyűjteménye, amelyek az alábbi címeken külön is elérhetők a <https://keskenyut.wordpress.com> oldalon.

Tartalomjegyzék

A kenet

Bálám tévelygése

Isten temploma, Isten háza

Az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek

Kegyelmi ajándékok

Szolgálok kiküldése

A hatékony ima

A világosság a sötétségben fénylik

A szülőföld, a haza jelentősége Isten tervében

Mire tanít minket Isten a pandémiával?

Mikor jön vissza Jézus?

Békesség nektek

A könyv és az egyes részek is szabadon terjeszthetők a szerző nevének és a honlapcímének feltüntetésével!

A kenet

A kenet szó nagyon sokszor fordul elő az Ószövetségben különböző összefüggésekben, kevesebbszer viszont az Újszövetségben, de ez nem azt jelenti, hogy az újszövetségi időkben a kenet jelentősége kisebb lenne, sőt - de nem úgy, ahogy az Ószövetség idején. A kevesebb előfordulásnak az az oka, hogy az Újszövetségben sok esetben más szavak használatával írja le a „kenetet” az ige. Az ószövetségi gyakorlat szerint közismert, hogy „felkennek” valakit papnak vagy királynak, amikor beállítják őket a szolgálatukba. Ezt az ószövetségi gyakorlatot sokan átveszik az Újszövetség idejében is. Ebből származik az a téves értelmezés, hogy vannak Istennek felkent szolgálói, akik egyrészt a kenet - a felkenetés - hordozói, tulajdonosai, ők csak kevesen vannak, és van másrészt a „hétköznapi” hívők sokasága, akik felé a „felkentek kenettel” szolgálnak. Ez azonban teljesen ellentmond az Újszövetség szellemének. Minden ószövetségi dolog csak „árnyéka” - előképe - a jobb ígéret alatt született újszövetségi változatának.

Nézzük most meg kicsit részletesebben a teljesség igénye nélkül, hogy miről is van szó.

A kenet az Ószövetségben

A kenet (görögül *müron*) jelentése **illatos olaj, kenőcs, balzsam**.

1. Pappá szentelés, felkenetés olajjal

Az alábbi igében Áron és fiainak pappá szentelését, felkenetését látjuk:

„Vedd a **kenetnek olaját**, és töltsd az ő fejére, így **kend fel** őt.” (2 Mózes 29:7)

„A **szent öltözetek** pedig, amelyek az Áronéi, legyenek ő utána az ő fiaié, hogy azokban **kenetessenek fel**, és azokban **állíttassanak tisztükbe**.” (2 Mózes 29:29)

2. A királyok felkenése a szolgálatra

„Dávid **királlyá kenetett fel** az egész Izráel felett,” (1 Krónika 14:8)

3. A kenetet, mint illatos olajat és a fűszereket illatozó szerként is használták, ami betöltötte a termet - Isten jelenlétének előképe

„Illatozó szert is, és olajat, a mécsbe és a kenethez, és fűszereket a füstöléshez.” (2 Mózes 35:28)

4. A kenetet használták házak (hajlékok) és eszközök felszentelésére is:

„Vette Mózes a **kenetnek olaját** is, és **megkenete a hajlékot minden benne valóval együtt, és felszentelte azokat**.” (3 Mózes 8:10)

Ez az ószövetségi gyakorlat az, ami szerint ma felszentelnek templomokat és egyéb létesítményeket az átadáskor.

5. A halott megkenésére, bebalzsamozására is használtak kenetet

„Eljöve pedig Nikodémus is (aki éjszaka ment először Jézushoz), hozván mirhából és áloéból való **kenetet**, mintegy száz fontot. Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgeték azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, **amint a zsidóknál szokás temetni.**” (János 19:39-40)

6. Egyéb vonzatok a kenettel kapcsolatban:

„Kíváncsinos kincs és **kenet van a bölcsnek házában**; a bolond ember pedig eltékozza azt.” (Péld. 21:20) - a kenet a bölcsességgel kapcsolatos.

„Mint a **kenet és jó illat megvidámítja a szívet**: úgy az ő barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából valók.” (Péld. 27:9) - a kenet a vidámsággal kapcsolatos.

„Hogy tegyek Sion gyászolóra, adjak nékik ékességet a hamu helyett, **örömmek kenetét a gyász helyett**,” (Ézs. 61:3) - a kenet az örömmel kapcsolatos.

A következő íge egy olyan eseményt ír le, ami mintha már jelzés lenne arra, hogy Jézus színre lépésével megváltozik a kenet, a felkenetés célja és tartalma is.

„Ímé a városban egy asszony, aki bűnös volt, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hozott egy alabástrom szelence drága kenetet. És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel **kezdte öntözni az ő lábait, és fejének hajával törölte meg, és csókolgatta az ő lábait, és megkenete drága kenettel.**” (Luk. 7:37-38)

A kenet az Újszövetségben

A kenet (görögül *khriszma*) jelentése **szellemi, vagy kegyelmi ajándék**. Az ószövetségi olaj tehát az újszövetségi Szent Szellem előképe, jelképe.

Nézzünk meg néhány ígét, hogyan jelenik meg a *kenet* (a felkenetés, a felszentelés) az Újszövetség időszakában. A kenet szó itt már a görög karizma, azaz kegyelmi ajándék értelemben jelenik meg.

„Néktek **kenetetek** (azaz kegyelmi ajándékok) van a Szenttől, és **mindent tudtok.**” (1 János 2:20)

„Az a **kenet** (azaz kegyelmi ajándék), amelyet ti **kaptatok tőle, bennetek marad**, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a **kenet megtanít titeket mindenre**, úgy igaz is az és nem hazugság, és **amiként megtanított titeket, úgy maradjatok ő benne.**” (1 János 2:27)

„A **kegyelmi ajándékokban** (görögül *khariszma*) pedig különbség van, de ugyanaz a Szellem.” (1 Kor. 12:4)

Az 1 Kor. 12:7-10-ben 9 kegyelmi ajándékról olvashatunk, amelyek a következők: bölcsesség beszéde, tudomány beszéde, hit, gyógyítás ajándéka, csodatévő erők, szellemek megítélése, prófétálás, nyelvek nemei és nyelvek magyarázata. **A Szent Szellem ezeket az ajándékokat (karizmákat) mindenkinek úgy adja, amint akarja:**

„Mindezeket egy és ugyanaz a Szent Szellem cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja.” (1 Kor. 12:11)

Ezt látjuk megvalósulni a korinthusi gyülekezet életében, akiket a Szent Szellem „felkent, felszentelt” a Krisztus Jézusban, így minden karizma (kegyelmi ajándék) bőségesen működött a hívőkön keresztül olyannyira, hogy Pálnak még szabályozni is kellett azok működését a zavarok elkerülése érdekében:

„Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek,” (1 Kor. 1:2)

„Semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök” (1 Kor. 1:7)

A felsorolt ó- és újszövetségi ígéket egybevetve látható, hogy **az Ószövetség idején** az olaj a **szentséghez kapcsolódó külsődleges** dolog - **jelkép** - volt, az Újszövetség idején azonban egy **belsőleges** dolog: **minden újjászületett hívőben (belül)** lakozást vett **Szent Szellem** szellemi valósága, ami a **karizmákon - kegyelmi ajándékokon - keresztül sokféleképpen nyilvánul meg, de** mindig Krisztust, a felkentet dicsőíti. Az Újszövetségben Krisztus volt az első felkent és mindazok az igaz keresztyének, akik újjászületésükkel befogadták Őt, következésképpen szintén felkent szolgálói az Úrnak. Észre kell venni, hogy **a Szent Szellem az, aki felken és sosem emberek. Azokat keni fel és olyan karizmákkal látja el, amilyennel Ő akarja! Vének, vagy diakónusok beállításkor, vagy apostolok kiküldésekor is mindig a Szent Szellem felkenetése, vagy elválasztása az elsőleges, az ilyenkor szokásos beállító vagy kiküldő személyek kézzel való felkenése csak ezt erősíti meg.**

Az ószövetségi felkenési, szentté avatási szertartás tehát idejét múlta az újszövetségi időkben. A **Szent Szellem adja a kenetet**, Ő ken fel, lát el kegyelmi ajándékokkal attól függően, hogy kinek-kinek a személyes szolgálatához milyen kegyelmi ajándékokra van szüksége. A Szent Szellem által való felkenetésben mi emberek csak eszközök lehetünk.

A kenet nem a mi tulajdonunk, nem birtokolhatjuk azt. Ha átadjuk magunkat teljesen az Úrnak, akkor Ő az, aki „birtokol” minket, mert az Úr tulajdona vagyunk, az Úr cselekszik rajtunk keresztül, amiben mi csak eszközök vagyunk. Az Úr azonban mindig meghagyja ilyenkor is a szabad akaratunkat, mert Isten szelleme nem diktátor, ezért nem ural le, hanem az Isten természetét közvetíti. Isten az embereknek szabad akaratot adott, tehát mindig adott a lehetőség, hogy az elménkkel felügyelni tudjuk a kegyelmi ajándékok működését: az elkezdést és a leállítást is. Különben nem lennénk képesek betartani a szellemi ajándékok működésével kapcsolatos szabályokat a gyülekezetben, amiket Pál az 1 Kor. 14-ben leírt.

Fontos azonban tudni, hogy a Sátán a nagy csaló, aki gondoskodik hamis ajándékokról is, ami könnyen felismerhető, mert az kényszerít, leural, megszüntetve az ember szabad akaratát, ami nem Istentől van. **Az ilyen leuralt személy nem tudja befolyásolni, hogy mikor kezdjen el működni és mikor fejeződjön be az ajándék működése!** Sok ilyen hamisítvány által okozott furcsa jelenség tanúi lehettünk a karizmatikus mozgalomban az elmúlt években: fetrengés, rázkódás, leállíthatatlan nevetés, ugatás stb. Ilyenkor kell, hogy működjön a józanság és a szellemek megítélésének ajándéka és akkor nem válunk áldozatokká és becsapottakká. Ezért fontos, hogy a hívők eljussanak az érettségre, hogy le tudják leplezni a sok hamisítványt, ami főleg azokban

a karizmatikusnak nevezett gyülekezetekben tapasztalható, ahol a jeleket és a csodákat hajszolják. Az Úr nem fog megóvni minket ezektől, nekünk kell tudni felnőni és a Szellem által megvédeni magunkat az Úr Jézus nevében.

Ellene kell állnunk azoknak a hamis szolgálóknak is, és elfordulni tőlük, akik egyedüli felkentnek, a kenet „birtokosainak” tartják magukat, ugyanis **minden újjászületett, Szent Szellemmel betöltekezett hívő, akiben Isten szelleme lakozást vett valójában felkent szolgája az Úrnak**, amit a kegyelmi ajándékok (karizmák) - mások által is érzékelhető, különböző módokon történő működése igazol az életükben. Lehetnek ezek élő bizonyságok a Szent Szellem által az Úrról, kijelentések, álmok, látások, prófécia, gyógyulásokról szóló bizonyságok, nyelveken szólás és magyarázás, amelyek a Szent Szellem jelenlétének egyértelmű bizonyítékai, amik bizonyítják, hogy Isten jelen van a hívők életében és közöttük, amikor az Ő nevében összejönnek. Istennek az ilyen természetfeletti megnyilvánulásai igazolják, és látható módon is nyilvánvalóvá teszik a világ számára, hogy Isten gyülekezete egy természetfeletti, szellemi alkotás.

A kenet növekedése és eltávozása

Ha hűségesek vagyunk az elhívásunkhoz és abban a szolgálatban, amit az Úr kezdetben ránk bízott és törekszünk a hasznosabb kegyelmi ajándékokra - leginkább, hogy prófétáljunk -, akkor az Úr még több és erőteljesebb kegyelmi ajándékkal ajándékoz meg minket. Így tudunk növekedni a kegyelemben és a rajtunk keresztül működő kegyelmi ajándékokban. Viszont ennek az ellenkezője is igaz. Ha valaki hűtlenné, engedetlenné válik az Úr felé, akkor először csak a benne lakozást vett Szent Szellemet szomorítja meg, és ezáltal csökken a rajta lévő kenet (a kegyelmi ajándékok megnyilvánulása). Ha azonban valaki - bármilyen nagy kenet volt is a szolgálatán kezdetben - tartósan bűnben él és hátat fordít az Úrnak, akkor az Úr Szelleme el is távozik tőle és egy hamis szellem veszi át a helyét. A becsapás miatt sokszor ő maga és azok sem veszik észre ezt, akik felé szolgál, hogy már nem az Úr felkentje, hanem megtévesztő, hamis szellemek munkálkodnak rajta keresztül, ami rossz gyümölcsöket eredményez.

Az Úr adjon bölcsességet és szellemi megkülönböztető képességet mindenkinek, hogy felfedezze az ilyen hamisítványokat és minél többen meg tudjanak maradni az Úr igazságában akkor is, ha ez időnként nagy harcokkal jár.

Bálám tévelygése

Van egy sok hívő által ismert érdekes történet az Ószövetségben, amire az Újszövetségben is több ige hivatkozik, ez pedig Bálám története a számmárral. Ez annyira közismert történet, hogy a 'Bálám számar' kifejezés még a köznyelvben is meghonosodott.

Az Újszövetség tanulságul és figyelmeztetésként utal vissza Bálám történetére, felhívva ezzel az újszövetségi hívők figyelmét egy *jelenségre*, ami az újszövetségi kor hívőit fenyegeti. Bálám története tehát nem egyszerűen egy kedves, furcsa történet, hanem egy nagyon is tanulságos figyelmeztetés a hívőkre nézve, aminek veszélyét el kell kerülniük.

Hány hívő van ma tisztában Bálám történetének tanulságával, annak veszélyével?

Nem véletlen, hogy a hívők tudatlanságban vannak ezzel kapcsolatban, mert Bálám története egy olyan *hamis prófétáról* szól, akiből Jézus szavai szerint az utolsó időkben nagyon sok lesz. Sok igehirdető tudtán kívül maga is Bálám követője és Bálám tanítását hirdeti, mert valójában Bálám útját járja maga is. Fontos tehát, hogy felismerjük, leleplezzük és elkerüljük ezeket a szolgálokat, még ha nemzetközi híru szolgálok is.

Nézzük most meg részletesebben

- miben is áll Bálám tanítása,
- miért veszélyes ez a hívőkre nézve,
- és milyen jegyek alapján ismerhetjük fel Bálám mai követőit.

Bálám történetét a következő igeszakaszból ismerhetjük meg:

„*És tovább mentek **Izráel** fiai, és tábort ütöttek **Moáb** mezőségén a Jordánon túl, Jérikhó ellenében. És mikor látta Bálák, a Cippór fia mind azokat, amelyeket cselekedett Izráel az Emoreussal: Igen **megrémült Moáb a néptől, mivelhogy sok az, és búszult Moáb Izráel fiai miatt.** Monda azért Moáb Midián véneinek: Most elnyalja e sokaság minden mi környékünket, amiképpen elnyalja az ökör a mezőnek pászitját. (Bálák pedig, Cippórnak fia **Moáb királya volt abban az időben.**) **Küldött azért követeket Bálámhoz, a Beór fiához Péthorba, amely a folyóvíz mellett volt, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Ímé **nép jött ki Egyiptomból, és ímé ellepte e földnek színét,** és megtelepedett én ellenemben. Most azért kérlek jöjj el, **átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál;** talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy akit megáldasz, meg lesz áldva, és akit megátkozol, átkozott lesz. Elmentek azért Moábnak vénei és Midiánnak vénei, és a **jövendőmondásnak jutalma** kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondták neki Bálák üzenetét. Ő pedig monda nekik: Háljatok itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, amiképpen szól nekem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradtak Bálámnál. Eljött pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak te nálad? És monda Bálám az Istennek: Bálák, Cippór fia, Moáb királya, küldött én hozzám, [ezt mondván]: Ímé e nép, amely kijött Egyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj el, átkozd meg azt érettem, talán megharcolhatok vele, és kiűzhetem őt. **És monda Isten*****

Bálámnak: Ne menj el ő velük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az. Felkelt azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjek veletek. És felkeltek Moáb fejedelmei, és jutának Bálákhoz, és mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk. Elküldött azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket. És eljutottak Bálámhoz, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Cippórnak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám! Mert igen-igen megtisztellek téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értem e népet! Bálám pedig felelt és monda a Bálák szolgálóinak: Ha Bálák az ő házáat arannyal és ezüsstel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit műveljek; kicsinyt vagy nagyot. Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem? És eljött Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velük; de mindazáltal azt cselekedjed, amit mondok majd néked. Felkelt azért Bálám reggel, és megnyergelte az ő szamarát, és elment a Moáb fejedelmeivel. De megharagudott Isten, hogy elment. És megállt az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele; ő pedig ügetett az ő szamarán, és két szolgálója vele volt. És meglátta a szamar az Úrnak angyalát, amint állt az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letért azért a szamar az útról, és lement a mezőre; Bálám pedig verte az ő szamarát, hogy visszatérítse azt az útra. Azután megállt az Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád volt. Amint meglátta a szamar az Úrnak angyalát, a falhoz szorult, és a Bálám lábát is oda szorította a falhoz; ezért ismét megverte azt. Az Úr angyala pedig ismét tovább ment, és megállt a szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra. Amint meglátta a szamar az Úrnak angyalát, lefeküdt Bálám alatt, azért megharagudott Bálám, és megverte a szamarat bottal. És megnyitotta az Úr a szamárnak száját, és monda a szamar Bálámnak: Mit vétettem néked, hogy immár háromszor vertél meg engem? Bálám pedig monda a szamárnak: Mert megcsúfoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged. És monda a szamar Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-e, amelyen járni szoktál, amióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam volt-e veled ekképpen cselekedni? Az pedig felel: Nem. És megnyitotta az Úr a Bálám szemét, és látta az Úr angyalát, amint állt az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajolt és arcra borult. Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem.” (4 Mózés 22:1-32)

Azt látjuk ebből az igeszakaszból, hogy Moáb királya pénzt ígérve megbízott egy prófétát, Bálámot, hogy átkozza meg az izraelitákat. Bálám hallotta Isten hangját, hogy nem szabad ezt megtennie, de amikor Moáb főemberei is felkeresték, akkor a jelentős jutalomra gondolva elbizonytalanodott. „Megkérdezem, hogy mit szól az Úr ismét nekem?” - mondta. Most már azt hallotta, amit szeretett volna és elment a moábitákkal, Isten azonban haragra gerjedt, mert ez nem tőle volt; nem kellett volna elmennie. A felkínált pénz (a mammon) megvakította Bálámot és már nem hallotta az Úr hangját. A szellemileg vak embert már csak az akadályozó körülmények által tudja az Úr figyelmeztetni, de Bálám már erre sem reagált, sőt még jobban ütötte a szamarát, mert a szamar látta az Úr angyalát és azért akart letérni az útról. Isten Mindenható, még egy szamárhoz is tud szólni, ezért ne légy büszke, ha szól

hozzád az Úr. A körülmények alakítása által is tud szólni hozzánk az Úr. Láthatjuk azonban azt is, hogy **a körülmények általi vezetésre hagyatkozni veszélyes dolog, nem ez Isten terve, hanem a szellemileg vak emberek utolsó lehetősége.** Fontos ilyenkor a szellemi megítélés, és nem szabad minden akadályozó körülményt az ördögnek tulajdonítani, mert lehet, hogy az Úrtól van az akadály, hogy megóvjon a bajtól, hogy le ne térjünk a helyes útról, mint Bálám esetében is. Sok - magát szelleminek gondoló, de valójában vak és testi - keresztyén is beleesik Bálám hibájába, hogy szellemi harcban áttörje az előtte álló akadályokat, mint pl. most a vírusjárvány miatt bekövetkezett korlátokat, amit ördögtől valónak gondol, de így valójában Isten ellen hadakozóvá válik. Időnként Isten megengedi a gonosznak, hogy akadályokat gördítsen az utunkba, ezért minden alkalommal meg kell vizsgálni, hogy az akadállyal Isten meg akar védeni minket valami veszélytől, vagy ha van világos kijelentésünk az Úrtól, aminek teljesítését az adott körülmények akadályozzák, akkor valóban át kell törni szellemi harcban az ilyen akadályokat. Körültekintőnek kell azonban lenni, és minden alkalommal gyakorolni kell a megítélést, a különbségtételt.

Végül Bálámnak is megjelenik az Úr:

„Megnyitotta az Úr a Bálám szemeit, és látta az Úr angyalát, amint állt az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajolt és arcra borult. Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttem.”

Az Úr tehát bizonyosságot tett a szamar mellett, hogy a szamar viselkedése az Úrtól való volt, és Bálám volt az, aki ostobán viselkedett, az Úr ugyanis meg akarta védeni őt, ezért állított akadályt az útjába.

Nézzük most meg, hogy az Újszövetségben Bálámmal kapcsolatban mire tartották fontosnak felhívni a figyelmet az apostolok. Péter és Júdás így figyelmezteti a hívőket, azokra a szolgálokra, akik Bálám útján járnak:

„Akiknek szemei paráznasággal telve, bűnnel telhetetlenek; elhítetik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a telhetetlenségben, átok gyermekei; Akik elhagyván az egyenes utat, eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, aki a gonoszság díját kedvelte. ... Ezek víztelen kútforrások, szélről hányatott fellegek, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Mert hiábavalóság kevély szavait szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhítetik azokat, akik valóban elszakadtak a tévelygésben élőktől, Szabadságot ígervén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgálai; mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.” (2 Péter 2:14-19)

„Jaj nékik! mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kóré ellenkezésével vesztek el. Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakmároznak, magokat hizlalják; víztelen, szelektől hánytvetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és többől kiszaggatott fák.” (Júdás 1:11-12)

A következők jellemzik tehát Bálám követőit, akik valójában **hamis próféták**:

- **szemeik** tele vannak **paráznasággal**,
- **elhítetik** a bizonytalan hívőket,
- **telhetetlenek**,

- **elhagyták az egyenes** (keskeny) **utat**, a ‘széles úton’ a kárhozat felé tartanak,
- **eltévelyedtek**, és másokat is tévelygésbe visznek,
- **kedvelik a gonoszságuk jutalmát**, azaz *szeretik, ha a szolgálatuk anyagi előnnyel jár*,
- **víztelen kútfők**, akik tartalmatlan üzeneteket és nem ‘élő vizet’ adnak tovább,
- **széltől hányatott fellegek** (a divatos szellemi irányzatok között hányódnak),
- **szabadságot ígérnek**, de valójában a **bűn szolgálói**.

Ezekből is látszik, hogy Bálám követői **hamis szolgálok**, akik eltévelyedtek és maguk után vonják azokat a hívőket is, akik nem kellően érettek, hogy leleplezzék őket. Jézus megprófétálta, hogy az utolsó idők fő jellemzője az lesz, hogy „sok hamis próféta fog jönni”. Ne gondoljuk tehát, hogy esetleg találkozhatunk Bálámnak egy-két követőjével ma is, hanem Jézus szerint a probléma az, hogy sok ilyen hamis próféta van, és inkább az igazi az, ami kevés. A hívők sokasága tehát ma is többnyire a hamisakat követi, az igazakat pedig többnyire kirekesztik a gyülekezetekből.

Sok jóhiszemű hívő csupa jót feltételez olyan szolgálokról, akik Isten felkent szolgálójának tartják magukat, és el sem tudják képzelni, hogy sokan mennyire **képmutatók**, és hogy viselkednek, amikor mások nem látják őket. Jézus az ilyen képmutatókat gyűlölte a legjobban, mert becsapják a jóhiszemű hívőket.

Ne legyünk együgyűek és balgatagok, hanem józanok és mindent vizsgáljunk meg, ahogyan azt az efézusbeli hívők is tették, akiket megdicsért az Úr:

*„Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és türeseedet, és hogy **a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat**, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és **hazugoknak találtad őket**.”* (Jel. 2:2)

Az Úr adjon bátorságot és állhatatosságot a hívőknek ma is, hogy merjék leleplezni a hamis szolgálokat. Ámen.

Isten temploma, Isten háza

Ma teljesen természetes, megszokott szóhasználat a hívők között, hogy „templomba vagy gyülekezetbe mennek.” Ilyenkor elmennek egy kőből épült „templomba”, vagy „gyülekezeti házba,” ahol úgy gondolják, hogy ott megélik az Istennel való közösséget, ezért sokan úgy is hívják: ez az „Isten háza,” ami az istentisztelet megtartásának méltó, szinte kizárólagos helye. Ez kifejez egy bizonyos gondolkodásmódot, nevezetesen, hogy Isten egy meghatározott helyen, egy épületben lakik, és akik imádni, tisztelni akarják őt, azoknak „oda kell menni.” A hívőknek ez a szemléletmódja azt fejezi ki, hogy **Isten egy bizonyos helyen van, és a hívőknek kell odamenni, ahol Isten van.** Sokan nem mondják ezt ki, de a gondolkozásmód és a gyakorlat ezt bizonyítja. Ez a látásmód nagyon bekorlátozza a hívő élet megélésének módját és helyét, főleg a hétvégi istentisztelethez és egy épülethez kötve egy héten 2-3 órára. De mi van a többi időben? Hogyan élük meg a hívő életüket és a hívőkkel való közösséget egész héten? Ez a kialakult rossz szokás sosem fog egy erőteljes hívő életet eredményezni, és hogy fognak „elmenni a föld végső határáig”, ha állandóan egy helyben ülnek? Ami jelenleg megszokott, azt emberek találták ki és teljesen ellentmond Isten elgondolásának, amit az igében világosan látunk.

Akkor nem is létezik ilyen az igében, hogy Isten temploma, Isten háza? De igen, de az teljesen mást jelent, mint ahogyan azt sok hívő gondolja. Az igéből tudjuk, hogy Isten a Szent Szellem által mindenhol jelen lévő Isten, és Isten az, aki mozog és megy oda, ahol a hívők Jézus nevében összejönnek. Az isteni gondolkozásmód tehát pontosan a fordítottja annak, amit a hívők általában gondolnak. A hívőknek „nem kell menni” sehova, hanem bármely helyen összejönnek Jézus nevében, **Jézus megy oda a Szent Szellem által** akkor is, ha csak 2-3-an vannak a szabadban, vagy egy házban, vagy akárhol.

Sajnos a mai rossz, berögzött gyakorlat olyan mértékben meghatározza a hívők, sőt vezetők, pásztorok gondolkozását is, hogy akik nem a templomba, vagy nem a gyülekezeti házba mennek, és nem ott élük meg a hívő életüket, azokra úgy tekintenek, mint lázadókra, szakadást szítókra és elveszetteknek tekintik őket, holott a valóság teljesen az ellenkezője lehet. Azokat a hívőket, akik nem akarnak elmenni egy olyan gyülekezetbe, ahol már nincs jelen Jézus, azzal az igével „zsarolják,” hogy „el nem hagyván a magunk gyülekezetét.” Az ilyen - valójában halott - gyülekezetet és azt a helyet, ahol összegyűlnek még mindig Isten házának tekintik, ami ugyanezt a gyülekezetről alkotott rossz szemléletmódot tükrözi.

Már az Ószövetségben is azt látjuk, ahol még csak a dolgok **előképe** jelenik meg, hogy Isten egy mobil sátorban - a Szent Sátorban - lakott és a sátort mindig ott állították fel, ahol Izrael gyülekezete éppen tartózkodott a pusztai vándorlása során. Isten nem változik meg! Isten együtt mozdult a népével: „ott volt a **templom**, ahol a nép összegyűlt,” - a vándorló **nép gyülekezési helye határozta meg a templom, Isten jelenlétének a helyét.** Mondhatjuk úgy is, hogy **Isten összegyülekezett népe volt a templom.**

Igaz, az Ószövetség idején, amikor még nem volt a „Szent Szellem kitöltve minden testre” Dávid vágyát beteljesítve Salamon Jeruzsálemben templomot épített az Úrnak,

amit a felavatáskor betöltött Isten jelenléte. Ezt a templomot rombolták le a babiloniak, de 70 évvel később a fogságból visszatérő rabok Nehémiás vezetésével újjáépítették. Ez volt az a templom, amiből Jézus végül kivonult és a lerombolásáról prófétált, ami be is következett Kr.u. 70-ben a római seregek által.

A pogány népeknél is szokás volt templomokat építeni, amik bálvány-templomok voltak. Amikor Konstantin császár a III. században államvallássá tette a keresztyéniséget, sok bálványtemplomot keresztyén templommá alakítottak át. „Átkeresztelve” a pogány ünnepeket és bálványokat keresztyén színezetű neveket adva azoknak, amik a katolicizmusban élnek tovább a mai napig. Ezek a pogány jegyek honosodtak meg a rengeteg kőből épült templomban (hatalmas katedrálisokban, székesegyházakban - „égig érő tornyokkal”), amiket az egész világon építettek az elmúlt 1700 év alatt, amit Isten házának neveznek. Ezek az építkezések emberi elgondolás szerint történtek és inkább emberi büszkeséget és dicsőséget szolgáltak és nem Isten akarata szerint történtek!

Ma sokan kutatják, hogy mi volt az első generációs gyülekezetek óriási hatásának a világra és az evangélium gyors terjedésének a titka egyetlen generáció alatt, holott az egész római birodalomban nem voltak keresztyén templomok a III. századig. Az újszövetségi levelekben sehol sem olvasunk olyanról, hogy a hívők templomokban jöttek volna össze és egyik újszövetségi gyülekezetnek sem jutott eszébe templomot építeni, mert az első apostolok még Jézus példáját követték. Jézus kőtemplom ellenes volt inkább, mint építő. Már a samáriai asszonynak is arról beszélt, hogy „eljön az idő és az most van” (Jézus földi életében), hogy nem kell Jeruzsálembe menni az Atyát imádni, hanem mindenhol lehet imádni Őt:

*„A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy **Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.** Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy **eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul.**” (János 4:20-23)*

Jézus megprófétálta a jeruzsálemi templom lerombolását, és pedig nem azért, mert Izraelnek a szétszórátása miatt már nem volt rá szüksége, hanem azért, mert Ő egy teljesen másfajta, új templomban gondolkozott. Nézzük meg, hogyan beszél erről:

*„Kijövén Jézus a templomból, tovább ment, és hozzámentek a tanítványai, hogy **mutogassák néki a templom épületeit.** Jézus pedig monda nékik: **Nem látjátok-e mind ezeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik.**” (Máté 24:1-2)*

*„Leronthatom az **Isten templomát**, és három nap alatt felépíthetem azt.” (Máté 26:61)*

*„Ő pedig az **ő testének templomáról** szólt. Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékeztek az ő tanítványai, hogy ezt mondta; és hittek az írásnak, és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.” (János 2:21-22)*

*„Mi hallottuk, mikor ezt mondta: **Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, amely nem kézzel csináltatott.**” (Márk 14:58)*

Ahogy annak idején Salamon templomot épített, ma is sokan foglalkoznak a templom építésével. Ugyan milyen és mekkora házat építhetnek Istennek? Isten akarata azonban nem ez, Ő egyértelműen és többszörösen kijelentette, hogy **kézzel csinált templomban nem lakik**. Erről beszél a következő ige:

*„Salamon épített néki házat. Ama Magasságos **nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: A menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? - azt mondja az Úr?**”* (Ap.csel. 7:47-49)

Istennek nincs tehát szüksége semmilyen állandó jellegű - kézzel épített - házra, amit Isten házának neveznek. Isten temploma ugyanis a gyülekezet, amely nem emberek -, hanem Isten szellemi alkotása.

Erről szólnak a következő igék:

*„**Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten szelleme lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.**”* (1 Kor. 3:16-17)

*„**Ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.**”* (2 Kor. 6:16)

Isten az Ő szent templomát nem halott, hanem „élő kövekből” építi fel, azokból az újjászületett hívőkből, akikben Isten szelleme lakik.

Sokan még mindig kőből épített templomot akarnak építeni Jeruzsálemben a visszatérő Jézusnak, de az ige arról beszél, hogy az Új Jeruzsálemben sem lesz kőből épült templom. Erre János apostol kapott mennyei kijelentést:

*„Elvitt engem szellemben egy nagy és magas hegyre és megmutatta nekem azt a nagy várost, **a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből. És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.**”* (Jel. 21:10; 22)

Pál az 1 Kor. 3:16-ban így kezdi: *„**Nem tudjátok, hogy ti vagytok Isten temploma?**”*

A hívők már akkor sem tudták és sokan ma sem tudják. Itt az ideje, hogy a hívők megváltoztassák a gondolkozásukat és viselkedésüket ezzel kapcsolatban:

- **nem mennünk kell a templomba**, vagy a gyülekezeti házba,
- ugyanis **mi vagyunk a templom**, akárhol is gyűlünk össze az Ő nevében,
- **Ő fog odajönni hozzánk** a Szent Szellem által.

Megkérdezhetjük, hogy akkor nincs is szüksége kőből épült épületekre Isten népének, a gyülekezeteknek? De igen, csak **sosem szabad összetéveszteni egy (halott) kövekből épült épületet Isten házával, mert Isten egyháza a gyülekezet**, amit Jézus épít a róla szóló kijelentés szegletkövén, „élő kövekből,” és nem emberek építik azt halott kövekből:

*„De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán **építem fel az én egyházamat**, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.”* (Máté 16:18)

Az ige sehol sem bátorít minket arra, hogy kőből, állandó házat építsünk Istennek, mert az ellene mond Isten ígéjének. Aki ilyet cselekszik, az nem értette meg a gyülekezet igazi jelentését és annak szellemi valóságát.

Isten egy természetes közegben gondolja el a gyülekezetet, ezért fel lehet használni az összegyülekezésre minden alkalmas helyet, ami egy gyülekezet mérete és földrajzi elhelyezkedése szerint arra alkalmas. A gyülekezet egy dinamikus közösség, ezért változhat a hely és az alkalmas épület, Isten vezetése szerint időről időre. Isten nem akarja, hogy az Ő népe épülethez kötött legyen, és az épület akadályozza az Ő munkáját és a gyülekezet mobilitását és a dinamikus növekedésének akadályát legyen.

Az Újszövetségben látunk rá példákat, hogy az ige különböző összegyülekezési helyeket említ. Azok a helyek nem valamilyen különleges, felszentelt épületek voltak, hanem az összegyülekezés szempontjából praktikus, „közönséges” helyek:

- a jeruzsálemi gyülekezet hívói összejöttek a Salamon tornácán, ami **egy nyitott, de fedett hely** volt a Templom mellett, valamint a hívők házaiban,
- a legtöbb esetben az ige az összegyülekezés helyéül **a hívők házait** jelöli meg,
- de összejöttek hívők **a folyóparton** is imádkozni Filippiben,
- vagy egy **iskolában** Efészusban, amikor a gyülekezet ott elindult.

Látjuk ezt a természetességet? Ahogyan Isten egyszerűen felhasználja az egyébként is meglévő lehetőségeket. Nem az épület a lényeg, annak semmi más szerepe nincs csak annyi, hogy megóvjon az időjárás viszontagságaitól. Isten szereti láthatóvá tenni a gyülekezetet a környező hitetlen világ számára, mert az az Ő teste, ami róla tesz bizonyosságot. Jézus Krisztus gyülekezetei kezdetben nem voltak „intézményes” gyülekezetek, költségigényes épületekkel megterhelve és ezáltal megkötve a gyülekezetet. A gyülekezetek teljesen szabadok és függetlenek voltak az épületektől: **ma itt, holnap ott!** Ez volt az a **dinamikus élő egyház**, ami kezdetben „feje tetejére állította a világot” egyetlen generáció alatt az egész Római birodalomban a kor akkori lehetőségei ellenére is: hónapokig utazva gyalog és hajóval, leveleket küldözgetve a gyülekezeteknek.

Bátorodjunk fel és kezdjük megélni az ígét újszövetségi módon összegyülekezve ott, ahol éppen vagyunk, mert **mi vagyunk Isten háza és az Úr fog odajönni hozzánk** akkor is, ha csak ketten vagy hárman vagyunk. Ajánljuk fel a hívő házainkat Isten munkájára, mint kezdetben tették és ne pazaroljuk a hívők pénzét drága épületek fenntartására, hanem sokkal inkább a szükségben lévők segítésére, mert ez az igei minta. Jézus, amikor visszajön, ezek szerint fogja megítélni az Ő népét és különösen a gyülekezetek előljáróit.

Semmibe nem kerül változtatni a korábbi rossz szokásokon és betölteni az ígét ezen a területen is, és hagyjuk Jézusra az Ő házának építését az Ő dicsőségére.

Az asszonyok engedelmeskedjenek a férjüknek

Isten már Ádám és Éva megalkotásakor kifejezte a házassággal kapcsolatos elgondolását:

- **nem jó** az embernek **egyedül**, tehát társra van szüksége,
- kifejezte azt is, hogy **az embernek csak ember lehet a méltó - Istentől rendelt - társa, és semmiképpen sem állatok (kutya, macska stb.)**
- **egy férfinak** pedig csak **egy asszony lehet** Istentől rendelt segítő **társa**,
- Isten úgy teremtette meg Ádámot és Évát, hogy egész életükre szóló társai legyenek egymásnak, akik egységben - egy akarat - vannak, és az akaratuk megegyezzen Isten akaratával.

Azzal, hogy Isten először teremtette Ádámot és csak utána Ádamból Évát, segítő társaként, kifejezte azt is, hogy Ádám akarata az elsődleges és Éva segíti őt annak megvalósításában. A következő igeszakasz nagyon egyértelműen kifejezi ezt:

„Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. De miképpen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben.” (Efézus 5:22-24)

Az Ige az asszonyok engedelmisségére Sárát hozza fel példaként, ő az asszonyok példaképe:

*„Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, **urának** nevezvén őt, **akinek gyermekei lettetek**, ha jót cselekszettek, és semmi félelemtől nem rettegtek.”* (1 Péter 3:6)

Az igében „**urának**” fordított szónak az eredeti görögben a *küriosz* szó szerepel, aminek erős jelentése van: uralkodó, tulajdonos, Úristen. Régebben a magyar szóhasználatban is szokás volt, hogy az asszonyok **uruknak** hívták a férjüket, ami bibliai értékrendet romboló női egyenjogúsági mozgalmak hatására kikopott a szóhasználatból, a nő rabszolgaságának jeleként tüntetve fel azt. Erről azonban szó sincs. Fontos tisztázni, hogy a férj és a feleség **egyenlők, és társai** egymásnak az élet dolgaiban, és egyek a házasságban. Mindketten közvetlenül járulhatnak Istenhez a bennük lévő Szent Szellem által és mindkettőjüknek személyes vezetése lehet Istentől. Isten azonban úgy teremtette meg a férfit és a nőt, hogy nem csak fizikailag, de **lelkileg** is más **tulajdonságokkal** ruházta fel őket és **ezt a különbséget** figyelembe véve Isten a döntés végső felelősségét azért bízta a férfiakra, mert őket alkalmasabbnak tartja erre.

Gondoljunk csak bele, hogy a nők általában **impulzív beállítottságúak, érzelmi** döntéseket hoznak, sokszor az első benyomás alapján, ami lehet jó, de a döntések többnyire hosszabb - akár több napos, vagy hetes alapos - elemzést is igényelhetnek. A férfiak - nézzünk meg más alternatívákat is, és elemezzük ki azokat, és a végén, amiben majd békességünk lesz, aszerint döntünk - **logikus, elemző gondolkodásmódja** sokkal közelebb áll ahhoz, hogy jó döntések születessenek, mint egy hirtelen érzelmi döntés. (Ezt látszik alátámasztani az is, hogy a mélyebb és logikus gondolkodásmódot igénylő természettudomány területén Nobel díjat kizárólag férfiak kaptak.)

A főség kérdése

A **főség** Isten akaratának kifejezője! A főség egy nagyon erős isteni felhatalmazást fejez ki, amit csupán két esetben használ az Ige:

- Krisztus esetében, aki az egyház **feje**,
- és a férj esetében, aki a feleségének a **feje**.

Az asszonyok férjüknek való engedelmességére az Ige a „mint az Úrnak” kifejezést használja, ezzel gyakorlatilag egyenlőség jelet tesz a férj és az Úr közé. Ez azt jelenti, hogy ha a feleség nem engedelmeskedik a férjének, akkor az Úrnak nem engedelmeskedik, vagyis Isten ellen lázad! Amikor Sára **urának** nevezte Ábrahámot, akkor azzal ugyanezt fejezte ki, mert mint említettük az **‘ura’** szó eredeti görög megfelelője *küriosz*, aminek jelentése: uralkodó, tulajdonos, Úristen.

Az engedelmesség fogalma

Fontos tisztázni az engedelmesség fogalmát. Az engedelmesség szó gyökere az „enged”. Az engedelmesség tehát azt jelenti, hogy **ha két egymásnak ellentmondó akarat feszül egymásnak** - jelen esetben a férj és a feleség akarata - , **akkor a feleségnek el kell engedni a saját akaratát, azaz le kell mondani a saját akaratának érvényesítéséről a férje javára.** Jézus az engedelmesség tökéletes példája, aki engedelmes volt a haláláig. Keresztre feszítése előtt a Gecsemáné kertben „vért izzadva” imádkozott, és ezt mondta: *„ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.”* (Márk 14:36) Ezt jelenti az engedelmesség! Mindenki más halált érdemelt volna, mert „a bűnzsoldja” a halál, és Jézus sosem követett el semmi bűnt, tehát egyedül ő nem érdemelte meg a halált, de az Atya akarata ez volt, és ezért ő engedelmeskedett: ugyanis egy igaznak, mint áldozati bárányknak kellett meghalnia minden ember bűnéért.

Az engedelmességet - a saját akaratunkról való lemondást - meg kell tanulni az életünk során, az élet különböző helyzeteiben. Ez a tanulási folyamat sok gyötrelemmel jár, mert meg kell halni önmagunknak. Ez Jézusnak sem volt könnyű:

„Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.” (Zsidó 5:8-9)

Ebből az igéből az is látszik, hogy **üdvösség kérdése, hogy megtanulunk-e engedelmeskedni az Úrnak;** az asszonyok esetében pedig **a férjeiknek, mintha az Úrnak engedelmeskednének!**

Az asszonyok, mint segítő társak

Isten nem zsarnok, ezért a férj sem lehet zsarnok, diktátor a feleségével és a gyermekeivel szemben. Az Úr parancsa az a férjek számára, hogy **szeressék** a feleségeiket, **mint Krisztus** szeretete az egyházat (azaz „meghalni is készek legyenek értük”) és **értelmes módon együtt éljenek** a feleségeikkel. Amikor tehát valamilyen döntés meghozataláról van szó, akkor a férj minden esetben hallgassa meg a felesége véleményét.

nyét is, és ha nem értenek egyet, akkor igyekezzen meggyőzni a feleségét döntésének a helyességéről. Ha mindezek ellenére nem jutnak egységre, dönteni pedig kell, akkor a feleség a saját akaratáról lemondva engedelmeskedjen a férjének, mint az Úrnak, mert a férj, mint Isten által felruházott **fej** viseli a döntés végső felelősségét. Isten akarata az, hogy a férj igei módon betöltse a fő szerepét a házasságban (és a családban), a feleség pedig mindig maradjon meg a segítőtárs szerepében. **A férj fej szerepének betöltése Isten akarata, amiért Isten vállal garanciát!** Ha az Isten szerinti szereposztás sérül, mert a férj - kényelmi vagy más okból - nem vállalja fel a **fej** szerepét, és így a feleség kényszerül átvenni azt, vagy a feleség meg nem engedhető módszerekkel (kényszerítés, manipulálás) magához ragadja azt, annak mindig rossz következményei lesznek, mert ilyenkor a feleség Isten ellen lázad.

Engedelmeskedni *mindenben*

Amikor az Ige azt mondja, hogy az asszonyok *mindenben* engedelmeskedjenek a férjüknek, akkor *semmilyen kivételt nem határoz* meg, tehát a *mindenben* azt jelenti, hogy minden esetben, azaz nincs kivétel.

Az asszonyoknak javaslattételi joguk, a férjeknek pedig döntési joguk van a házasságban. Sokszor előfordul, hogy az asszonyoknak nagyon jó elgondolásaik, ötleteik, javaslataik vannak, amikor **segítik a férjüket a döntésben**, amivel a férjük sok esetben egyet is ért, de **mindig a férj az, aki végső soron dönt: ő mondja ki az utolsó szót.** Ha ez a döntéselőkészítő folyamat jól működik (egymást meghallgatva, együtt alaposan átrágva a dolgokat és igyekezve meggyőzni egymást), akkor az a feleség, akinek sok jó javaslatát elfogadja a férje, - de néha előfordul, hogy a férj a felesége véleménye ellenére is ragaszkodik a saját véleményéhez, és ilyenkor a feleségnek engedni kell -, akkor az ilyen feleség sosem fogja azt érezni, hogy a férje diktátor lenne és neki nincs beleszólása a döntésekbe.

A férj és a feleség hibájának következménye

Nem vagyunk tökéletesek és Isten szabad akaratot adott az embereknek, ezért

- választhatja a jót, dönthet jól, azaz Isten akarata szerint,
- de választhatja a rosszat is, dönthet rosszul is, ami valójában Isten akarata elleni lázadás.

A férj főségéért Isten vállal garanciát, mert Ő bízta meg a fej szerepének betöltésével! A férj és a feleség véleményének egyeztetésekor tehát sosem a saját igazságuk keresése a lényeg, hanem, hogy mi Isten akarata. Fontos látni a lényeges különbséget a férj és a feleség hibás döntése között. Ha egy feleség kilép a segítő szerepéből, sőt Isten akarata elleni döntésre kényszeríti a férjét, az mindig nagyon súlyos következményekkel jár.

Amikor a feleség hibázik

Ezt látjuk egyrészt Éva esetében, amikor Éva hagyta magát elcsábítani a kígyótól és Ádám megkérdezése nélkül szakított a tiltott fáról, ezáltal Ádámot is bűnbe vitte. Másrészt, amikor Sára rábeszélte Ábrahámot, hogy Hágárral háljon és tőle legyen utóduk az Isten által - Sárától származó - megígért utód helyett. Mindkét esetben az egész emberiség szempontjából évezredekre kiható, súlyos következményei lettek.

Amikor a férj hibázik

Ábrahám és Sára házasságában látunk erre egy nagyon tanulságos példát:

„És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elküldte azért Abimélek Gérárnak királya, és elvitette Sárát. De Isten Abimélekhez jött éjjeli álomban, és mondta neki: Ímé meghalsz az asszonyért, akit elvettél, holott férjnél van. Abimélek pedig nem illette őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölnöd-e? Avagy nem ő mondotta-e nekem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelted ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt. Mostan azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te érte, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tudd meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó.” (1 Mózes 20:2-7)

Ebből az igeszakaszból a következőket látjuk:

- Ábrahám a saját életét mentve (1 Mózes 20:11) **letagadja, hogy Sára a felesége,**
- **emiatt Sára bajba került,** mert egy pogány király háremhölgye lett,
- **Isten azonban közbelép és egy pogány királynak éjszakai álomban kijelenti,** hogy Sára Ábrahám felesége, és **a király és a hozzátartozói is mind meghalnak, ha a király házasságtörést követ el Sárával.**

Ebből az igeszakaszból jól látható, hogy Isten hogyan korrigálja a férj hibáját, és milyen erőteljesen közbelép, hogy kimentse az engedelmes feleséget a bajból, amibe a férj hibája miatt került. Itt látjuk beteljesedni azt az ígét, hogy a feleség **mindenben** engedelmeskedjen a férjének! Ez a feleség felelőssége. **Ha a férj rosszul dönt** és a feleség emiatt bajba kerül, **az pedig Isten felelőssége,** hogy helyt álljon a hibázó férj helyett, hogy az engedelmes feleség ne kerüljön bajba. Ez bizalmat igényel a feleség részéről Isten felé, hogy ha a férje hibázik is, Isten látja azt, és kimenti őt a bajból az engedelmissége miatt. Gondoljunk bele, hogy mi lenne, ha a feleség minden esetben felülbírálná, hogy engedelmeskedjen-e a férjének, hogy az Istentől van-e vagy sem?

- *Egyrészt* ez azt jelentené, hogy minden esetben ő döntene, hogy mit tehet meg, tehát valójában ő lenne a fej, aki mindig meghozza a végső döntést, tehát sosem engedelmeskedne!
- *Másrészt*, ha ő döntené el, hogy engedelmeskedjen-e a férje szerint hibás döntésének, mert akkor bűnt követ el és ezért **megtagadja az engedelmisséget,** hogy azzal ne kövessen el bűnt, akkor viszont **a férjének való engedetlenség bűnébe esik, ami sokkal súlyosabb bűn: Isten elleni lázadás, mert a**

férjének úgy kell engedelmeskednie, mint Istennek - mindenben, semmit sem kételkedve, hanem bízva Istenben.

A fentiek alapján könnyen belátható, hogy minden feleség akkor jár jól, ha mindenben engedelmeskedik a férjének, aki úgy szereti őt, hogy meghalni is kész érte. Ezért nem kérdőjelezi meg a férj döntését, hanem bízik benne, hogy a férje „főnöke,” a mindenható Isten, aki felruházta őt a főség hatalmával, **jótáll** érte, hogy az engedelmes feleségnek semmi bántódása ne legyen.

Több szempontból is bátorító lehet számunkra Ábrahám és Sára elkövetett hibája.

Egyrészt azért, mert láthatjuk, hogy Istennek azok a nagy emberei, akiket példaképül állít elénk, időnként ők is súlyosan tévedhetnek, ugyanis senki sem tökéletes. Egy-egy súlyos hiba, amiből, ha tanulunk, még nem teszi semmissé az Isten általi megítélésünket, és az elkövetett hibák ellenére is lehetünk hiteles példaképek mások számára. Ábrahám és Sára esetében elég extrém hibákról van szó, amit nem valószínű, hogy gyakran elkövetnének emberek, de épp ez a bátorító ebben a példában.

A *másrészt* azt tanulhatjuk meg ebből a történetből, hogy még ilyen súlyos hibák esetén is számíthatunk Isten beavatkozására, hiszen Isten Mindenható, nála nincs lehetetlen. Minden helyzetből kiment és a javunkra fordítja, ha engedelmesek vagyunk neki. Ez a példa Isten dicsőségét hirdeti és bátorít, hogy a leghetlenebb helyzetben is bízzunk benne, mert Ő megsegít.

Megjegyzés: A szülőkkel egy háztartásban élő - felnőtt korú, még nem házas - fiúk és lányok az apjuknak tartoznak engedelmeskedni. Ha azonban megházasodnak, akkor el kell szakadniuk a szülőktől és önálló családot kell alapítaniuk, ahol az ifjú férj lesz a fej, aki ezt követően már Krisztusnak tartozik engedelmeskedni, az ifjú feleség pedig az apja helyett a férjének, aki az ő feje.

Kegyelmi ajándékok (karizmák)

Jézus a mennybemenetele előtt megígérte a tanítványainak, hogy nem hagyja őket árván, hanem elküldi maga helyett a Szent Szellemet. Pünkösd napján zúgó szél formájában meg is érkezett, átfújta a termen, ahol a tanítványok együtt voltak és kettős tüzes nyelvek ültek mindegyikükre. **A Szent Szellem felkente az imádkozó tanítványokat és megszületett az egyház,** Krisztus teste. Isten egyháza természetfeletti alkotás, ezért **Isten természetfeletti munkáját a gyülekezetek csak a hívőkben lakozó Szent Szellem által adott természetfeletti szellemi ajándékok, karizmák megnyilvánulása által képesek véghezvinni.**

Péter a furcsa jelenségre összeseregglő, érdeklődő sokaságnak így magyarázta a szokatlan jelenséget.

„Nem részek ezek, amint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van, hanem ez az, ami megmondatott Jóel prófétától: ‘Lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Szellememből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. És éppen az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Szellememből, és prófétálnak.’” (Ap.csel. 2:15-18)

Pál a korinthusbeliekhez írt levelében részletesen beszélt a szellemi, kegyelmi ajándékokról. Örömét fejezte ki, hogy a hívők életében minden kegyelmi ajándék működött:

„Mindenben meggazdagodtatok Óbenne, minden beszédben és minden ismeretben, (...) Amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtek, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését.” (1 Kor. 1:5; 7)

Pál megmagyarázta azt is, hogy Istennek többféle kegyelmi ajándékai lehetségesek, de mindet ugyanaz a Szent Szellem adja, ezért mindre szüksége van Krisztus testének: a Szent Szellem használatra adta azokat, és ettől egy test a gyülekezet:

„A kegyelmi ajándékokban (görögül khariszma) pedig különbség van, de ugyanaz a Szellem. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr. És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben. Mindenkinek azonban haszonra adatik a Szellemnek kijelentése. Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Szellem által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Szellem szerint, egynek hit ugyanazon Szellem által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Szellem által. Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg prófétálás, némelyiknek pedig szellemek megútélése, másoknak nyelvek nemei, másnak pedig nyelvek magyarázása. Mindezeket egy és ugyanaz a Szellem cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja. Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is. Mert hiszen egy Szellem által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok.” (1 Kor. 12:4-14)

A felsorolt kilencféle szellemi ajándék (karizma) **Isten ajándéka** az újjászületett hívők számára. Isten **azért adja azokat, mert szükségesek ahhoz, hogy győztes keresztyén életet tudjunk élni és Isten tervét véghez tudjuk vinni a földön.**

Ha a hívők egybegyűlnek és mindenki elkezdenek működni a kegyelmi ajándékok az zavart is okozhat, ezért szükség van bizonyos szabályok betartására. Ezeket Pál így határozta meg:

*„Ha valaki **nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítélik meg. De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vigasztalást vegyen.**” (1 Kor.14:27-31)*

Isten vágyát a kegyelmi ajándékokkal kapcsolatban jól érzékeltetik a következő igék:

*„**Igyekezetek a hasznosabb ajándékokra (...) kívánjátok a szellemi ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.**” (1 Kor. 12:31; 14:1)*

*„**Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.**” (1 Péter 4:10)*

*„**Emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek rád tétele által.**” (2 Tim. 1:6)*

A fenti igékből látható, hogy Isten kíváncsi a kegyelmi ajándékok működésére és bátorít azok használatára. Számtalan leírást találunk a kegyelmi ajándékok működéséről a Bibliában. Isten természetétől ugyanis elválaszthatatlanok a kegyelmi ajándékok. Már az Ószövetség idején is látunk példát arra, hogy Isten szelleme által felkent próféták, királyok és papok életében is megnyilvánulnak a kegyelmi ajándékok, de Jézus földi szolgálatában, és Krisztus teste - a gyülekezet - életében ezek a megnyilvánulások jelentősen megszaporodtak a Szent Szellem - Pünkösdkor történt - kiáradása miatt. Újjászületett hívők sokasága tesz bizonyosságot ezek megtapasztalásáról ma is.

Nézzünk meg néhány példát az egyes karizmák működésére a Bibliában:

Bölcsesség beszéde

Bonyolult döntési helyzetekben, amikor emberi értelemmel lehetetlen döntést hozni, Isten ennek az ajándéknak a működésével siet a segítségünkre. A bölcsesség beszédének ajándéka által ilyenkor egyszerű, isteni megoldást ad. Az 1 Kir. 3:16-28-ban olvashatunk a mindenki által ismert, „salamoni döntésnek” nevezett esetről, ami egy jó példa a bölcsesség beszéde ajándékának működésére. Salamon király két vitatkozó parázna nő között úgy döntötte el, hogy kié a gyermek, hogy a gyermek kettévágását javasolta. Természetesen nem akarta kettévágni, csak a hosszas nyomozás helyett ezt az egyszerű próbát alkalmazta, és figyelte a magukat anyának valló két nő reakcióját. Ki az, aki ketté akarja vágani a saját gyermekét? Inkább átengedi másnak, csak maradjon életben a gyermeke. Ebből tudta Salamon eldönteni, hogy kié a gyermek: aki inkább lemondott róla, minthogy kettévágják. Kinek jutott volna ez eszébe?

Jézus esetében a János 8:3-11-ben látjuk ennek az ajándéknak a működését, amikor az írástudók és a farizeusok odavittek hozzá egy házasságtörésen kapott asszonyt, hogy megkövezzék. Jézus a bölcsesség beszéde által oldotta meg a kényes helyzetet: „az vesse rá az első követ, aki maga nem bűnös!” Jézus így gyakorolt kegyelmet a halálra ítélt asszonyon, a vádlók pedig elkullogtak, mert maguk is bűnösök voltak.

Tudomány - vagy ismeret beszéde

Amikor ez az ajándék működik, akkor Isten olyan ismeretet jelent ki, amivel a megajándékozott személy nem rendelkezhet: Istentől származó közvetlen kijelentésről van szó. Pl. amikor Józsefnek kijelenti Isten a fáraó álmát és annak magyarázatát is, vagy amikor Dánielnek kijelenti Nabukodonozor álmát és annak magyarázatát.

Jézus a János 4:18-ban megmondja a samáriabeli asszonynak, hogy korábban öt férje volt, akivel pedig most együtt él az nem a férje. A samáriai asszony rögtön tudta, hogy Jézus ezt csak Isten kijelentése által jelenthette ki, ezért prófétának nevezte őt.

Péternek kijelenti a Szent Szellem, hogy Anániás és Safira hazudott akkor, amikor az eladott mező árának a felét letagadták. Be akarták csapni a Szent Szellemet, de Péter a tudomány beszéde által leleplezte őket. (Ap.csel. 5:1-4)

Hit ajándéka

A Zsidó 11:1-ből tudjuk, hogy a „hit a remélt dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”

A Biblia Ábrahám hitét állítja eléink példaként, aki engedelmeskedett Isten hívásának:

*„**Hit által** engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölni fog, és **kiment, nem tudván, hová megy.**” (Zsidó 11:8)*

Jézus szolgálatában is látjuk, amikor egy százados megy hozzá, hogy gyógyítsa meg a szolgáját, a százados nem tartotta szükségesnek, hogy Jézus elmenjen hozzá, mert a szolgája a százados hatalma alatt volt. Jézus megdicsérte a századost, hogy „még Izraelben sem látott ilyen nagy **hitet.**” (Máté 8:5-10)

A Lukács 17:12-14-ben pedig arról olvashatunk, hogy tíz bélpoklos ment Jézushoz, akiket Jézus elküldött, hogy menjenek el és mutassák meg magukat a papnak. Ez azt jelentette, hogy a bélpoklosok **hitben** elindultak és, amikor odaértek megtisztultak.

Gyógyítás ajándéka

A számtalan gyógyítási eset közül példaként csak kettőt említsünk meg:

Elizeus *meggyógyította* a szíriabeli Naámánt a bélpoklosságából (2 Kir. 5:1-14)

Jézus *meggyógyította* a Bethesda tavánál fekvő nyomorék embert (János 5:1-9)

Ezekben is látjuk a Szent Szellem vezetését, mert Elizeus idejében is sok bélpoklos volt és csak a szíriabeli Naámán gyógyult meg, és Jézus is egy beteghez ment oda a Bethesda tavánál, kiválasztva a sok beteg közül azt, akinek „nem volt embere”, és csak azt gyógyította meg.

Csodatévő erők

Mózes szavára kettévált a Vörös tenger (2 Mózes 14:16), és így az izraeliták száraz lábbal tudtak átkelni rajta. Józsué előtt is szétvált az áradó Jordán (Józsué 3:13-14), amikor bevonultak Kánaán földére. Jézus öt kenyérrel és két hallal jóllakatott 5000 embert (János 6:9-13), feltámasztotta a halott Lázárt (János 11:43-44), de sok csoda történik az apostolok (Ap.csel. 5:12) és Pál keze által is (Ap.csel. 19:11) - csak néhányat említve a sok megtörtént csoda közül. Isten természetfeletti szinten munkálkodik, számára csodát tenni mindennapi dolog. Így van ez ma is, mert Isten nem változott meg!

Szellemek megítélése

Ebben az esetben nemcsak arról van szó, hogy meg kell különböztetni, hogy a Szent Szellemről vagy a gonosztól van-e valami, hanem egy mélyebb betekintés szükséges a szellemvilágba és pontosabb ismeret a szellem típusának meghatározására.

Az 1 Kir. 22:1-38-ban egy - sok szempontból - nagyon tanulságos történetet olvashatunk. Izrael és Júda királya háborúba megy Szíria királya ellen és hívják a prófétákat, hogy jövendöljék meg a csata kimenetelét. **Négyszáz** hamis próféta **győzelmet jósol**, de hívatják **Mikeást** is, aki viszont **vereséget jövendöl, ami be is teljesedik**. A leírásból bepillantást kaphatunk a szellemvilágba, hogy mi is történt valójában? Mikeás kijelentést kap az Úrtól, hogy **egy hazug szellem csapta be** a 400 hamis prófétát, mert **jót akartak prófétálni a királynak és nem az igazságot**. Így van ez ma is, sok embert becsapnak hamis próféták, mert a vágyaik beteljesedését várják tőlük.

Jézus szolgálatában is látunk egy esetet a Máté 17:15-21-ben, amikor a tanítványai panaszkodnak, hogy nem tudtak meggyógyítani egy embert, akit Jézus később meggyógyított. Jézus magyarázatként a következő választ adta: **„ez a fajzat** pedig ki nem megy csak böjt és ima által.”

Pál szolgálatában is látjuk a szellemek megkülönböztetésének ajándékát működni, amikor a **jövendőmondás szellemét** üzte ki egy lánykából Filippiben (Ap.csel. 16:16-18).

Prófétálás

A próféciák szólhatnak a múltból (Mózes utólag prófétálta meg a teremtés történetét), szólhatnak a jelenről, ami magyarázatot és tisztánlátást ad a jelen helyzetre, és kijelentheti a jövőben bekövetkező eseményeket. Számtalan prófécia van a Bibliában, mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben. A Biblia valójában egy prófétikus könyv.

Pl. az utolsó időkben bekövetkező eseményekről olvashatunk próféciákat a Dániel 7-8. fejezeteiben, a Máté 24-ben és a Jelenések könyvében.

Nem mindenki próféta, de mindenki prófétálhat. A prófécia gyakran álom vagy látomás formájában jön. A **prófétálás a legfontosabb kegyelmi ajándék!** Már Mózes vágya is az volt, hogy „vajha Isten minden népe próféta volna” és Pál is arra bátorít,

hogy „törekedjete a hasznosabb ajándékokra, leginkább, hogy prófétálatok.” Sajnos hamis prófétából mindig több van, mint igaziból, akiket ráadásul még üldöznek is, mert nem az emberek vágyait prófétálják, hanem az igazságot, ami beteljesedik, mint azt Mikeás esetében is láttuk.

Nyelvek nemei

Amikor valaki olyan értelmes nyelven kezd el szólni a Szent Szellem által, amit sosem tanult, akkor ez a kegyelmi ajándék működik. Ez lehet angyali nyelv, de lehet mások által érthető, emberi nyelv is. A Biblia szemléletesen leírja Pünkösöd napját, amikor a Szent Szellem kitöltötte minden emberre, és a tanítványok más nyelveken kezdtek el szólni, úgy, hogy a Jeruzsálemben - a más nyelveken beszélő tartományokból, az ünnepre eljött sokaság - mind a maga nyelvén hallotta szólni az írástudatlan tanítványokat, akik Isten nagyságos dolgait hirdették (Ap.csel. 2:6-11).

Nyelvek magyarázata

Vannak olyan helyzetek, amikor valaki olyan nyelven szól, amit a jelenlévők közül senki sem ért, ilyenkor Isten valaki másnak adja a nyelveken szólás magyarázatának ajándékát, mert Isten mindig érthető nyelven akar szólni az emberekhez. Előfordulhat az is, hogy az a személy, aki nyelveken szól, utána meg is magyarázza. A nyelvek nemei és a nyelvek magyarázata együtt a prófétálással egyenértékű.

Több alkalommal is előfordult, hogy emberekért imádkoztam és néhány értelemmel elmondott mondat után olyan késztetést éreztem, hogy kezdjek el nyelveken imádkozni. Furcsállottam, hogy semmit sem fog érteni belőle az, akiért imádkoztam, de engedelmeskedtem az Úrnak. Egy kis idő múlva olyan késztetést éreztem, hogy most álljak le a nyelveken imádkozással és pár pillanat múlva néhány gondolatot adott az Úr az elmémbe, amit imában mondtam el. Ez ismétlődött szakaszosan, többször egymás után. Később jöttem rá, hogy a kapott gondolatok a nyelveken elmondottak magyarázatai voltak. Bizonyára mások is megtapasztaltak hasonlókat, mert Isten gyakran használja így ezeket az ajándékokat.

A fentiekben az egyes kegyelmi ajándékok jellemzőit igyekeztem bemutatni egy-egy igéből vett példa alapján, hogy azok felismerhetők legyenek. Akiknek van tapasztalatuk a kegyelmi ajándékok működése területén, ők tudják, hogy sokszor több ajándék is működik egyidejűleg - mindig a helyzetnek megfelelően: pl. hit és csodatevés, ismeret beszéde és gyógyítás, szellemek megkülönböztetése és démonok kiűzése, és gyógyítás stb.

A kegyelmi ajándékok (karizmák) működését Isten nagyon fontosnak tartja, mert azok fejezik ki az Ő természetfeletti tulajdonságait és hatalmát. Akiknek az ajándékokkal és azok mai működésével kapcsolatban kétségei vannak, vagy tagadják azokat, azok olyanról vitatkoznak, amit személyesen még bizonyára nem tapasztaltak meg. Olyanról vitatkoznak tehát, amiről valójában nincs ismeretük. Nem szabad, hogy a karizmák kívánásától elriasszon bárkit az a sok visszaélés, ami a karizmák alkalmazása terén történik a hamis szolgálók által. Ha valaki az igazságban jár, akkor Isten meg tudja őt védeni minden hamisítványtól, mert a Szent Szellem az igazság szelleme. Gondoljunk

arra, hogy a világban tapasztalt sok testi parázñaság sem riasztja el a becsületes embereket attól, hogy házasságot kössenek és testileg is eggyé válva örüljenek egymásnak, és szerelmük gyümölcseként gyermekeik szülessenek.

Isten szellem és mi csak szellemben és igazságban tudjuk imádni Őt. Erre azonban csak azok az újjászületett hívők **képesek**, akikben Isten szelleme lakozást vett, akiket Isten az Ő kegyelme által megajándékozott az Ő szellemi ajándékaival. A kegyelmi ajándékok, *karizmák* olyan **Isten által adományozott természetfeletti képességek, amik nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy az egyház be tudja tölteni Isten tervét ezen a földön: ezek nélkül - emberi erőfeszítésekkel és jó szándékkal - Isten terve nem valósítható meg a földön.**

Jézus így beszél erről a neves vallásos tanítónak Nikodémusnak:

„Ami testtől született, test az, és ami Szellemtől született, szellem az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Szellemtől született.” (János 3:6-8)

Krisztust követő keresztyén csak az lehet, aki újjászületett, mert a benne lévő Szent Szellem nélkül lehetetlen Jézust követni, és nem működnek a kegyelmi, szellemi ajándékok sem. Ez azt jelenti, hogy minden igazi keresztyén magától értetődően karizmatikus is, nem kell őket külön jelzővel illetni.

Akik a kegyelmi ajándékok ellen hadakoznak, és a karizmák mai működése ellen tanítanak, azok számára minden bizonnyal az lenne a megoldás, hogy a Szent Szellem betöltse őket és újjászülessenek, ahogyan azt Jézus Nikodémusnak is javasolta. Attól fogva nem lenne vita, mert a Szent Szellem azonnal bizonyosságot tenne és meggyőzné őket, hogy nem hadakozni kellene ellene, hanem cselekedni azt, amire a Szent Szellem indít. Ez történt Pállal is a damaszkuszi úton, aki odaszánt vallásos emberként üldözte Krisztus tanítványait, az Úr azonban egy pillanat alatt meggyőzte Őt, amikor személyesen bemutatkozott neki a damaszkuszi úton.

Erőtéljes, győzedelmes keresztyén életet élni és betölteni a személyes elhívásunkat csak a bennünk lévő Szent Szellem és a kegyelmi ajándékok működése által vagyunk képesek. Akinek hiányossága van ezen a téren, azoknak azt üzeni az ige, hogy „teljesedjete be Szent Szellemmel” (Ef. 5:18), és „kívánjátok a szellemi ajándékokat.”

Az ilyen kérést Isten örömmel teljesíti. Legyen meg az Úr akarata.

Szolgálok kiküldése

Az Ap.csel. 13:1-5-ben a szolgálok kiküldéséről ír az ige, amikor Barnabást és Pált kiküldik az antiókhiai gyülekezetből.

*„Valának pedig **Antiókhia**ban az ott levő **gyülekezetben** némely próféták és tanítók: **Barnabás** és Simeon, akit Nigernek hívtak, és a Cirénei Lucius és Manaen, ki Heródesssel, a negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, és **Saulus**. Mikor azért azok **szolgáltak az Úrnak** és böjtöltek, **monda a Szent Szellem: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.** Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és **kezeiket rájuk vetették, elbocsátották őket.** Ők annak okáért, miután **kibocsátattak a Szent Szellemtől, lementek Szeleuciába; és onnét eleveztek Ciprusba. Amikor Salamisba jutottak, hirdették az Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velük volt, mint segítőtárs.**”*

Ez az igeszakasz jól leírja, hogyan gondolja Isten a gyülekezet működését és a missziós munkát.

1. Látunk egy **helyi gyülekezetet, aminek egy 5 főből álló vezetősége van** (egyszemélyi pásztorról nincs szó, ami ma sok gyülekezetben bevett gyakorlat).
2. Ez az 5 fős vezetőség **az Úrnak szolgált** - böjtölve és imádkozva.
3. A Szent Szellem **jelen volt közöttük és szólt is hozzájuk.**
4. A Szent Szellem **döntötte el, hogy Barnabást és Saulust kell kiküldeni egy gyülekezeten kívüli missziós munkára.**
5. A vezetők **engedelmesek voltak a Szent Szellem szavának és az ottmaradó 3 vezető kézzel imádkozott Barnabásért és Saulért, majd kiküldték őket.**
6. Barnabás és Pál (korábban Saul) **elindultak, és amikor egy másik helységbe értek elkezdtek hirdetni Isten beszédét.**
7. Figyeljük meg, hogy **először a zsidóknak (a megtéretlen vallásos embereknek) hirdették az evangéliumot!**

Ha így történne ez ma is az egyházban, akkor teljesen más lenne a gyülekezetek állapota és a missziós munka is. Isten csak azt tudja megáldani, ami egyezik az Ő ígéjével, az emberi gondolatok pedig gyümölcstelenek maradnak, vagy testies gyümölcsök lesznek.

Vegyük észre, hogy Isten munkájának „két lába” - két fő területe - van. Az *egyik* a gyülekezeten belüli hívő élet, ami a hívők épülését kell, hogy szolgálja, a *másik* pedig az evangélium terjesztése más helyeken, amire jó bizonyosságot szerzett, és tapasztalt vezetőket kell kiküldeni. Ehhez azonban, többszemélyes vezetőségre van szükség a helyi gyülekezetekben. Az igéből látjuk a 2-3 bizonyosság alapelvét következetesen megvalósulni. Jézus és az apostolok - és a Szent Szellem is - mindig minimum **két embert küldenek ki.** Ahhoz azonban, hogy a helyi gyülekezet a kiküldést követően is zavartalanul tudjon működni, a helyben maradó vezetők számának is legalább 2-3-nak kell lenni. Ebből levonhatjuk azt a következtetést, hogy ha egy helyi gyülekezet szeretné betölteni a missziós parancsot, akkor arra kell törekedni, hogy min. 5-6 fős presbitériuma legyen. Láttuk azt is, hogy az antiókhiai gyülekezetben különböző

kegyelmi ajándékokkal rendelkező vezetők (próféták, tanítók) voltak, hogy el tudják vinni a hívőket az Ef. 4:11-13 szerint az érett korra. Az egész világon elterjedt **„egy-személyi vezető gyakorlat”** szerint - **akármilyen szellemi ajándékkal rendelkezik is a pásztor vezető - egyrészt lehetetlen, hogy a hívőket elvigye az érett korra, másrészt nem tudnak felnőni olyan érett szolgálók, akiket ki lehetne küldeni külső szolgálatra - missziós munkára. Ezért az egyház állapota ma olyan, amilyennek az egész világon látjuk.**

Először: el kell jutni oda, hogy a gyülekezeteknek min. 5-6 fős presbiteri vezetősége legyen, akik érett, tapasztalt szolgálók.

Másodszor: kell, hogy a Szent Szellem ott legyen a vezetők között, és ha szól, akkor engedelmeskedjenek neki! Ma szinte senkiről sem képes és nem is akar lemondani egy helyi gyülekezet, pedig lemondás és elengedés nélkül nincs missziós munka!

Harmadszor: egy helyi gyülekezetnek képesnek kell lenni kinevelni érett és tapasztalt szolgálókat, akiket - ha szól a Szent Szellem - ki lehet küldeni. **A helyi gyülekezetnek nemcsak a gyülekezeten belüli hívők felépítése a feladata, hanem szolgálók folyamatos felnevelése és a kiküldött szolgálók munkájának anyagi támogatása is.**

Ha valaki nyitott és engedelmes szívvel olvassa ezeket a sorokat, akkor egyrészt látható, hogy milyen nagy a szakadék a mai gyülekezetek állapota és aközött, amit Isten tervezett el az Övéi számára. Másrészt felmerül a kérdés, hogy mit lehet tenni egy ilyen helyzetben?

Azt gondolom, hogy a legnagyobb probléma ma a gyülekezetekben, hogy a vezetők és a hívők is ritkán figyelnek a Szent Szellem hangjára és legtöbbször emberileg csínálnak olyan dolgokat, ami „jónak látszik a maguk szemében”, de az nem Istentől van.

Jó hír azonban az, hogy a Szent Szellem ismeri az ígét és el akarja vinni az Övéit a teljes igazságra. Akik hallják az Ő hangját és engedelmeskednek is neki, Isten rajtuk keresztül elkezd véghezvinni az Ő tervét.

Fontos, hogy a pásztorok ne konkurens szolgálót, lázadót lássanak, hanem társat azokban az érett hívőkben, akiket Isten szolgálatra hívott el és szolgálni szeretnének. Engedjék, és támogassák őket a szolgálatuk kiteljesedésében, hogy egyenrangú szolgálótársakká, presbiter-társakká válhassanak. Ha pedig már 5-6 ilyen érett szolgálóból álló presbitérium létrejött, akkor figyelni kell arra és számítani rá, hogy a Szent Szellem ki fog küldeni 2-3 szolgálót a vezetők közül, és az egyik lehet, hogy éppen a korábbi pásztor lesz.

A bibliai alapelvek szerint egy új gyülekezet plántálása egy idegen környezetben sokkal nagyobb kihívás, mint egy gyülekezetben való szolgálat, ezért nem véletlen, hogy az Úr a legtapasztaltabb, a konfliktusokban legrátermettebb vezetőket fogja kiküldeni.

Fontos, hogy azok a szolgálók, akiket kiküldenek szintén több presbitert állítsanak be az általuk plántált gyülekezetekben, és sosem egyetlen pásztor. Ahogyan azt Pál, Titus és Timótheus is tették minden városban. Csak akkor mehetnek további új gyülekezetet plántálni, és lehet befejezettnek tekinteni egy helyi gyülekezet létrehozását, ha a többszemélyes presbitérium is beállításra került.

Szükséges, hogy egy gyülekezetnek ne saját maga és létszámának növekedése legyen a legfontosabb, hanem **mindig az legyen a cél, hogy amint a fent leírt feltételek teljesülnek, felkészüljenek arra, hogy ki lehessen őket küldeni szolgálatra, amikor a Szent Szellem szól.** Ő biztos, hogy szólni fog, csak legyenek halló fülek, akik a megfelelő időben meghallják az Ő hangját. Ehhez olyan lelkületű vezetőkre van szükség, akik nem maguknak és nem a gyülekezetnek, hanem az Úrnak szolgálnak. Nem kell sajnálni a legérettebb szolgálók „elvesztését,” mert ha az Úrnak szolgálnak, akkor mindig a legjavát kell az Úrnak adni. Így van ez a kiküldött szolgálók esetében is.

Egy gyülekezet vezetőségének szeme előtt célként mindig az kell, hogy lebegjen, mielőbb felkészüljenek arra, hogy olyan szolgálókat tudjanak kiküldeni, akiket az Úr külső - gyülekezet plántáló, apostoli - munkára hívott el. Sosem szabad azt sem szem elől téveszteni, hogy új gyülekezetek plántálása az igében két apostoli, vagy egy apostoli és egy prófétai szolgáló által történt, mert az Ef. 2:20 írja, hogy az „egyház apostolok és próféták alapkőven épül.” Ők azok, akik az alapot lerakják és később majd mások (tanítók, pásztorok) építenek rá. Ma sokszor elkövetik a szolgálók azt a hibát, hogy evangélista szolgálátú emberek próbálnak új gyülekezetet plántálni, de az evangélistákat Isten a jó hír hirdetésére hívta el és nem gyülekezet plántálásra.

Nem bonyolult igei alapelvek ezek, hanem egyszerű - a családban is megszokott - elvek. A **gyülekezetre** az ige azt mondja, hogy „Isten **családja**.” Egy pásztor vagy presbiter természetesnek tartja, hogy amikor a gyermekei felnőnek, akkor megházasodnak és „kirepülnek” a családi fészekből és „új családot alapítanak.” (Ugyanez az alapelv a gyülekezetnél is!) A szülők „elengedik gyerekeiket” és magukra maradnak. Ha azonban önzők és csak magukra gondolnak, akkor ragaszkodnak a gyerekeikhez és nem engedik megházasodni és kirepülni őket. Ennek az lenne a vége, hogy a család egy generáción belül kihalna. Ugye milyen ostobán hangzik! Ma sok gyülekezetvezető így gondolkodik, mert nem engednek másokat, hogy elszakadjanak a gyülekezettől, hogy mint kiküldött szolgálók új gyülekezeteket hozzanak létre. Ezért egy-két generáción belül az ilyen gyülekezet megöregszik, és lehet, hogy ki is hal, mert csak magukra gondolnak! Gondoljunk a saját családjunkra és így gondoljunk Isten családjára is. Merjük engedni felnőni és elengedni érett szolgálókat, hogy beteljesüljön Isten akarata, és szaporodjon Isten népe, de nem egy helyen „giga gyülekezetet” építve, önmagunk dicsőségére, hanem sok kisebb létszámú gyülekezet hálózatát építve fel Isten dicsőségére. Változtassuk meg a gondolkozásunkat, hogy Isten tudjon rajtunk keresztül cselekedni a gyülekezetben ugyanúgy, mint a családban! Legyünk jó „szülők” a gyülekezetben is, és ne csak a családban. Ámen.

A hatékony ima

Nem lehet kétségünk afelől, hogy Jézusnak rendszeres és hatékony imaélete volt. Sok esetben Jézus csak röviden hálát adott, vagy kért valamit az Atyától, de látunk három esetet az igében, amikor hosszasan imádkozott. Ezek döntő fontosságú események előtt történtek, amelyek a saját élete és az egész üdvtörténet szempontjából is kiemelt jelentőségűek voltak.

Az *első*, amikor kiválasztotta a 12 apostolt:

„Azokban a napokban, kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte. És mikor megvirradt, előszólította az ő tanítványait és kiválasztott azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak nevezett.” (Lukács 6:12-13)

A *második*, amikor a Megdicsőülés hegyén imádkozott Istenhez:

„(Jézus) maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni. És imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozott, és az ő ruhája fehér és fénylő volt. És íme két férfiú beszélt ő vele, Mózes és Illés; akik dicsőségben megjelenván, elbeszélték az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni.” (Lukács 9:28-31)

A *harmadik*, amikor a Gecsemáné kertben imádkozott a halála előtt:

„Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg! És angyal jelent meg neki mennyből, erősítette őt. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozott; és az ő verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hulltak. És minekutána fölkelte az imádkozástól, az ő tanítványaihoz ment, alva találta őket a szomorúság miatt.” (Lukács 22:42-45)

Látva Jézus imájának hatékonyságát, a tanítványok kérték Őt, hogy **tanítsa meg őket is imádkozni**. Aki Jézus tanítványa akar lenni, annak ma is meg kell tanulnia Jézustól, hogyan kell imádkozni. Jézus erre egy imádkozási mintát adott, amit az emberek „Mi Atyánk” néven ismernek. Sokan elmondják ezt a világon rendszeresen, szóról-szóra, de közben nem jut el a tudatukig, hogy mit mondanak és nem is gondolnak bele, hogy az életük összhangban van-e azzal. A mintaima így hangzik:

„Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek; És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen! Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Máté 6:9-15)

Ez az imaminta Jézus mai tanítványainak is szól, amiből meg lehet tanulni, hogyan lehet hatékony az imaéletünk. Lehet valaki buzgó imádkozó, de semmi hatása az imájának.

Jézus, amikor elmondta ezt az imát, akkor **nem** azt mondta, hogy **ezt** imádkozzátok, **hanem** hogy **így** imádkozzátok. Az un. „Mi Atyánk” tehát nem maga az ima, amit szóról szóra kell elmondani, hanem egy minta az imádkozáshoz. Nézzünk most meg néhány dolgot ebből a mintaimából, hogy melyek az imádság fontos elemei és jellemzői:

Mi Atyánk

Ebből a kifejezésből több dolgot is megtudhatunk. Megtudhatjuk belőle, hogy kihez kell imádkozni. Az Atyához! Helytelen tehát Jézushoz, a Szent Szellemhez, szentekhez, Máriához, vagy bárki máshoz imádkozni. Jézus így beszél az imádkozó emberekről:

„Én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek, és a gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” (János 15:16)

Itt Jézus arról beszél, hogy **az Ő nevében**, mint **egyedüli közbenjáró nevében** kell imádkozni az Atyához azoknak, akiket **Ő választott ki, akik maradandó gyümölcsöket termő életet élnek** és (csak) akkor kérhetnek bármit az Atyától, amit megad az Ő fiainak. Az ima **a fiak imája**, akik a János 1:12 szerint valóban befogadták Őt, akik **Istentől születtek**. Csak a fiak szereztek jogot arra a Jézus vére által, hogy Atyjuknak szólíthatják a Mindenható Istent. A **mi** többes szám az imában azt is jelzi, hogy elismerem és elfogadom, hogy nemcsak nekem, hanem a többi testvéremnek is Atyja, és ezáltal a többi újjászületett hívőt is testvéremnek ismerem el. Egoista és szektás dolog Istent magunknak kisajátítani és úgy imádkozni, hogy *„Én Istenem,”* vagy *„Édes Jézusom.”*

Az Atya a mennyben van

A mintaimából megtudjuk azt is, hogy egy *mennyei Atyához* imádkozunk. A mennyben lévő Isten *szellem*, egy mennyben lévő *szellemi* Atyához imádkozunk tehát, akihez csak *szellemben* lehet közelíteni és kapcsolatot teremteni. Jézus, amikor a samáriai asszonnyal beszélgetett, az mindannyiunkhoz is szól:

*„Az igazi imádók szellemben, és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten szellem, és akik őt imádják, **szükség**, hogy szellemben és igazságban imádják.”* (János 4:23-24)

Az Atyával való folyamatos kapcsolat ápolásához - beleértve az imát is - **szükséges a folyamatos szellemben és igazságban** való járás.

Mint a mennyben, úgy a földön is

Az Atya akarata az, hogy az imánkkal az Atya mennyei akaratát lehozzuk a földre, hogy az Atya akarata a földön is megvalósuljon: a földön is egy „mennyei állapot” jöjjön létre; legalábbis a fiak szívében, életében és környezetében. **Az ima tehát akkor éri el a célját, ha sikerül a mennyet lehozni a földre:** ekkor történik meg az imameghallgatás.

A mindennapi szükségünk (kenyerünk) betöltése

Fontos látni, hogy az imában milyen sorrendben keresztül jut el Jézus idáig. Nem ez az első dolog tehát, amit kérünk kell, bármennyire is szükségben vagyunk, mert ennek teljesüléséhez előbb be kell tölteni az előtte lévő feltételeket. A szükség betöltését az Atya kizárólag a szellemben és igazságban járóknak ígérte, akik betöltik a tanítványokra vonatkozó igei feltételeket!

*„Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: **Mit együnk, vagy mit igyunk? Vagy mivel ruházkodjunk?** Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem **keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadtnak néktek.**” (Máté 6:31-33)*

Bocsásd meg a vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk másoknak

Szükséges egy rendezett, bűn nélküli élet akkor is, ha valakit Isten hívott el és újjászületett hívő, mert Jézus nem minden imádságot hallgat meg:

*„Tudjuk, hogy az **Isten nem hallgatja meg a bűnösöket, hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.**” (János 9:31)*

Előbb rendezni kell tehát, ha valami bűn van az életünkben, mielőtt az Atyához járulnánk kéréseinkkel. Mivel Isten akarata az, hogy a menny lejjön a földre, ezért a menny akaratával egyező és Istennek tetsző dolgokat kérjünk, és ne a saját egoista kívánságaink teljesülését, mert azt nem fogja teljesíteni az Atya:

*„**Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt.**” (Jakab 4:3)*

Jézus felhívja a figyelmet arra is, hogy csak akkor fogja megbocsájtani a megvallott bűneinket, **ha előzőleg mi is megbocsájtottunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.** A folyamatos megbocsátatlanság mások felé elzárja előlünk a mennyet és az Atya akaratának megvalósulását az életünkben. Ha van rendeznivalónk valamelyik atyánkfíával, akkor előbb menjünk oda hozzá és rendezzük vele, mielőtt az Atyához járulnánk. (Máté 5:23-24)

Láthatjuk mindezekből, hogy az imameghallgatásnak számtalan akadálya lehet. Jézus nem szerette azokat, akik hosszan és nyilvánosan imádkoztak, hogy mások is hallják. Ő legtöbbször egymondatos imákat mondott nyilvánosság előtt a csodák megtétele előtt is: pl. a kenyér - és halszaporításakor, Lázár feltámasztásakor. Inkább a titkos - belső szobánkban elmondott - imára bátorít minket, betartva a fent leírtakat. Mindezeket figyelembe véve azt látjuk, hogy az ima nem egy „varázsszerszám,” ami mindenre megoldást ad, hanem annak nagyon is pontosan meghatározott helye és célja van a hívő életben. Ez a hely sokkal kisebb, mint amit a hívők általában gondolnak. Úgy gondolják, az ima mindenre megoldást ad, de sokszor ima helyett mást kellene tenniük. Ilyenek a következők:

- szellemben és igazságban járni - engedelmeskedve Jézus parancsolatainak,
- figyelmi az Úr akaratára az életünkben,
- az Úr akaratával egybehangzóan imádkozni,
- megcselekedni az Ő akaratát,
- szentül (bűn nélkül) élni, mert Isten is szent és az akarata az, hogy mi is szentül éljünk ebben a jelenvaló világban.

Tudni kell, hogy az újjá nem született vallásos emberek nem fiak, az ő vallásos imáik nem sokat érnek Isten szemében. Istennek, mint Atyának minden ígérete csak a fiaknak szól! Rendezetlen életű fiak imádsága sem lehet azonban hatékony. Először rendbe kell hozni az életükben mindazokat a fentiekben leírtakat, amik nincsenek Isten akaratában és akadályai az imáik meghallgatásának. Ezek hiányában az ima csak felesleges időpazarlás. Gyakori hiba a hívők életében az is, nem veszik a fáradságot, hogy saját életük problémáinak megoldásáért maguk imádkozzanak, hanem másokat kérnek meg, hogy imádkozzanak értük. Ez nagyon kényelmes, rossz szokás a hívők között. Ahelyett, hogy bajba került életüket a fentiekben megadottak sorrendjében rendbe hoznák, és akkor az Atya őket is meghallgatná, másokat kérnek értük való imádkozásra. De másokat sem fog meghallgatni, ha az imát kérők engedetlenek sok dologban, és sok rossz döntést hoztak korábban, aminek a gyümölcseit éppen most aratják le. A rossz döntéseknek („vetésnek”) rossz következményei lesznek, amit le kell aratni. Ezt nem lehet egy imával semmissé tenni. Bűnöket rendezve lehet bűnbocsánatot kapni, de sokszor a rossz döntések eredményét le kell aratni, ami károk elszenvedését jelenti.

Sok hívő tévesen úgy gondolja, hogy a hívők élete problémamentes. Tudjuk azonban az igéből, hogy Isten megenged különböző nehézségeket, mint próbákat az életünkben, amelyek megharcolása által növeli a hitünket és kitartásunkat, és az érettség irányába vezet bennünket. Ezért, ha valami nehézség adódik az életünkben, először fontos annak tisztázása, hogy mi Isten akarata ezzel az életünkben. Ha ugyanis az Isten által megengedett próbák ellen kezdünk imában hadakozni, vagy másokat erre kérni, akkor Isten ellen hadakozóvá válunk! Igeellenes gyülekezeten kívüli gyógyító szolgálókat megkérni betegségből való gyógyulásért imádkozni, mert az ige erre a következő megoldást adja: **„valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok,”** valamint **„hívjátok magatokhoz a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak felettetek.”** (Jakab 5:14-16)

Szokássá vált a hívőknél, hogy másokat kérjenek meg, imádkozzanak értük. Ez nagyon szelleminek tűnik, de sokszor a kényelmes emberek kihasználják mások szolgálatkészségét, hogy saját imamunkájukat másra hárítsák át. A közbenjárásnak is megvan a maga helye, de ez senkit sem ment fel az alól, amiket Jézus az imamintában saját feladatként meghatároz. Nem a sok és hosszú imádkozás a lényeg, hanem a szellemben és igazságban való járás és akkor maradandó gyümölcsöket fogunk teremni. Az Atya látja a mi szükségünket és jó Atyaként akkor is megadja a fiainak azt, ami jó nekik, ha nem is kérik. A rossz dolgoktól pedig, amik ha jónak is látszanak a hívők szemében, amit a saját kívánságaik teljesítésére kérnek, megóvja őket, mert tudja, hogy nem válik javukra, ezért nem is teljesíti. Ezzel együtt az Atya szereti azt, ha bármit kérünk tőle, mert szereti teljesíteni a fiak kéréseit. Kérjünk tőle bátran, jóllehet „tudja a mi mennyei Atyánk, hogy mire van szükségünk” és megadja mindenkinek azt, ami egybeesik az akaratával, ami a mi javunkat is szolgálja.

A világosság a sötétségben fénylik

Jézus eljövételének útját Keresztelő János készítette elő. Keresztelő János azt mondta magáról, hogy nem ő a világosság, hanem ő csak azért jött, hogy „bizonyságot tegyen a világosságról és az igazi világosság már eljött, de a világ nem ismerte meg őt ... és az övéi nem fogadták be őt.” (János 1:7-11)

Jézus nemcsak azt jelentette ki magáról, hogy Ő „az út, az igazság és az élet”, hanem azt is, hogy ő „a világ **világossága**”, és **„akik Őt követik, azok nem járhatnak sötétségben”**. (János 8:12).

A sötétség és a világosság, mint két ellentétes pólus többször megjelenik a Szentírásban.

- Jézus és az őt követő keresztyének képviselik a világosságot,
- a Sátán és a világ fiai pedig a sötétséget.

A sötétség fejedelme a Sátán, de hogy „megtévevessze, ha lehet a választottakat is” a „világosság angyalának” változtatja el magát. Ezért fontos, hogy a szellemvilágban sokszor nagymértékű hasonlóság ellenére is biztosan meg tudjuk különböztetni az igazi világosságot a hamis világosságtól, ami valójában sötétség.

Amikor Jézus világosságról és sötétségről beszél, akkor egy fizikai jelenségre utal, és ezzel igyekszik érzékelhetővé és érthetővé tenni a két egymással szembenálló szellemi hatalom természetét. Ha erre a fizikai jelenségre és annak természetére gondolunk, akkor sok szellemi dologra választ kaphatunk a mindennapi életünkben, ami a gyülekezetek életében és a világban történik.

A fizika a **sötétséget a fény** (a világosság) **teljes hiányaként** határozza meg. Ahol tehát nincs semmi fény, ott teljes sötétség van. Amikor Jézust keresztre feszítették és a Sátán látszólag győzött, akkor sötétség uralkodott az egész földön; napközben három óra hosszat teljes sötétség borította a földet, mert a Sátán diadalünnepet ült. Jézushoz, mint világossághoz sok más tulajdonság is kapcsolódik: igazság, élet, alázatosság, szeretet, jóság stb. Ellentétes értelemben ugyanez igaz a sötétség fejedelmére, akire a sötétség mellett a Jézusra jellemző egyéb tulajdonságokkal ellentétes tulajdonságok is jellemzőek: hazugság, halál, gyűlölet, büszkeség, gonoszság stb. Isten akarata az, hogy a „világosság fiai”, a hívők világítsanak; világosság legyenek ebben a sötét világban, kiárasztva magukból a környezetükre mindazokat a tulajdonságokat, amelyek a bennük lévő krisztusi természetből fakadnak: igazság, élet, szeretet, alázat, jóság stb. Mindezek kell, hogy a hívők cselekedeteiben nyilvánvalók legyenek: „**úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket** és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5:16)

Egy adott helyen nem lehet egyszerre sötétség és világosság. Ahol a világosság megjelenik, onnan a sötétségnek távoznia kell. A sötétség ezért mindent megtesz, hogy távol tartsa magától a világosságot, hogy a sötétség által eltakart rejtett dolgok napvilágra ne kerüljenek.

Ezért mondja Jézus a következőket:

„Az pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei le ne lepleződjenek. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (János 3:19-21)

A keresztyén életben ezek a szavak nagyon jó eligazodást adnak és minősítik a hívők életét. Aki az igazságban jár, az mer őszinte lenni és betekintést adni az életébe (nyitottá teszi az ő életét mások számára), azaz a „világosságra megy,” hogy a cselekedetei nyilvánvalóak legyenek: nyilvánosan is fel meri vállalni az igazságot, betekintést ad a magánéletébe, nincs takargatnivalója, a cselekedetei a beszédével összhangban vannak, tehát nem képmutató. Észre kell azonban venni, hogy vannak hívők, akik nem mernek a világosságra menni, nem adnak betekintést az életükbe, és nem mernek őszintén beszélni, hanem takargatnak dolgokat, tehát képmutatók: a beszédük az életükkel nincs összhangban. Ennek az oka az, hogy vannak sötét - takargatni való - dolgaik, de külsőleg igyekeznek megőrizni a „kegyesség látszatát”. Az ilyen képmutatókat Jézus nemhogy szerette volna, hanem egyenesen gyűlölte őket: „meszelt síroknak” nevezte őket, amelyek „kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak mindenféle undoksággal.” (Máté 23:27)

Nevezhetik az ilyen emberek magukat hívőknek, de mégis a sötétségnek a gyermekei, akiket nagyon zavar, ha a hívő társaik világosságban járnak, mert az leleplezi, hogy ők a sötétségben járnak; ugyanis vannak rejtett, takargatni való dolgaik. Az ilyen hívők nem mennek a világosságra, és ha nem akarnak megtérni ebből, akkor úgy védekeznek, hogy inkább kiszorítják maguk közül a világosságot, a világosság fiait, akik végső soron a gyülekezeten kívülre kerülnek. Ha ez sikerül nekik, akkor egy közösség, amely még mindig gyülekezetnek hívja ugyan magát, ott valójában már a sötétség uralkodik, mert az a „sötétség gyermekeinek” a gyülekezete lesz. Törvényszerű, hogy Jézus, aki maga a világosság ilyenkor már eltávozik az ilyen gyülekezetből, és helyette a Sátán veszi át az uralmat. Ezért merte Jézus azt mondani a zsidó farizeusokra, akik elutasították őt, hogy „ti az ördög atyától valók vagytok.”

A világosság egy provokáció, egy támadás a sötétséggel szemben. A Jel. 2:2-ben az Ige beszél arról, hogy az efézusi gyülekezet próbára tette azokat a szolgálókat, akik apostoloknak mondták magukat, és hazugoknak találta őket. Ha a világosságban járunk, akkor az - akaratunktól függetlenül - kihívást fog jelenteni a sötétségben járó hamis atyafiak számára, akik erre valamilyen módon reagálni fognak: magyarázkodásba kezdenek, kerülnek bizonyos témákat, amik számukra kellemetlenek, alázatoskodó módon állandóan Jézusra mutatnak, de a maguk életéről elterelik a figyelmet, elbagatellizálnak dolgokat, lepleznek dolgokat, nem mernek őszinték lenni. Az ilyen hívők nem jó példaképek, akiket követni érdemes, hanem hamis munkások, hamis atyafiak, akiket kerülni kell.

A hívőktől nem fogadható el a rejtőzködő magatartás, a bűnök takargatása:

„Le kell mondani a szégyen takargatásáról, mint akik nem járnak ravaszságban ... hanem a nyilvánvaló igazsággal kelletik magukat.” (2 Kor. 4:2)

A gyülekezet a szentek, a világosság fiainak és nem a bűnösök, a sötétség fiainak, ördög fiainak a közössége. A gyülekezet egy „hegyen épített város” kell, hogy legyen, ami messzire világít a sötét éjszakában. Ha valaki járt már Izraelben, akkor sötét éjszaka utazva láthatott hegyen épült városokat kivilágítva, amelyek messzire világítanak. Jézus ehhez hasonlítja a gyülekezetet. Ilyen kell, hogy legyen a gyülekezet, ami messzire világít ebben a sötét világban. Ámen.

A szülőföld, a haza jelentősége Isten tervében

Minden ember egy adott földrajzi helyre, adott családba születik és ez nem véletlen. Isten látja, előre tudja mindezt és számon tartja a születésünket követően is. Az a hely ahová születünk - falu, város, ország - az a *szülőföldünk* és az a *család*, amibe beleszületünk - a szülők, akik nemzettek minket és a gyermekek, együtt alkotnak egy családot, és az egymással rokonságban lévő - azonos genetikai jegyeket hordozó, és egy nyelvet beszélő családok népes tábora alkot egy *nemzetet*.

Évszázadokon keresztül az emberek többsége a szülőföldjén lévő termőföld megmunkálásából élt, tartotta el a családját és többnyire ott élték le az egész életüket. Ha időnként ellenség támadta meg az országot és veszély fenyegette a szülőföldjüket, akkor sokan vért ontva, életük árán is megvédték szülőföldjüket, hazájukat, hogy családjuk, nemzetük jövője biztosított legyen. Ezért a szülőföld és a haza megvédése, annak szeretete életbevágó kérdés volt az embereknek, ami mélyen a lelkükbe ivódott. Az utóbbi évszázadban, de főleg az utóbbi évtizedekben a városiasodás, az ipar és szolgáltatások súlyának - a mezőgazdaság rovására történő jelentős - megnövekedése, és a modern közlekedési lehetőségek olyan társadalmi változásokat idéztek elő, aminek hatására sok ember *hontalanná* vált, mert *elvesztette szülőföldjét, hazáját, esetenként még anyanyelvét is*. Egy olyan világban élünk ma, amikor *sokan elhagyva szülőföldjüket* a világ másik végére is elutaznak, elköltöznek a jobb élet reményében. Ilyenkor sokszor a családjuk is szétszakad, ami végső soron egy nemzet legkisebb, teherhordó alkotórésze lenne. Napjainkban nagy népvándorlásoknak lehetünk tanúi, amikor milliók kerekednek fel, hogy *üldöztetés elől*, vagy egyszerűen csak *a jobb élet reményében* más országba vándoroljanak. Modern korunkban, amikor a megélhetés elszakadt a termőföldtől, a pénz kapott kiemelt szerepet, a pénz jelenti az embereknek a megélhetést. A szülőföld, a haza és annak szeretete így észrevétlenül kiveszik a köztudatból és az emberek gondolkodásában a pénzközpontú kozmopolita gondolkodás erősödik fel: „ahol jól megy a sorom ott a hazám”. Ez ma sokak számára egy természetes folyamat, ami megállíthatatlannak tűnik, de kérdés, hogy mit gondol mindezekről Isten, akinek ígéje örök érvényű, és Ő maga nem változik?

Ha a Bibliát tanulmányozzuk, akkor bőven olvashatunk olyan esetekről, amikor emberek, családok, vagy egész nemzetek hagyják el szülőföldjüket, hazájukat. Közülük vannak, akik egy idő után hazatérnek, de vannak, akik idegen földön halnak meg. Tanúi lehetünk népek vándorlásának már az ószövetségi korban is; ez sem új jelenség. Isten azonban az Ő Igéjében minden esetben világossá teszi számunkra, hogy ilyenkor mi az Ő akarata és mi az, amikor az emberek Isten akarata ellenére cselekszenek.

A korábban írt „Népvándorlás”, valamint „A nemzetek eredete, szerepe és jövője” című írásaiban az ige segítségével részletesen foglalkoztam azzal a kérdéssel, hogy Isten következetesen számon tartja a nemzeteket, sőt Ő jelöli ki az egyes nemzetek határait is. Amikor Jézus visszajön a korszak végén nem csak egyes embereket, hanem a nemzeteket is meg fogja ítélni, hogy milyen mértékben töltötték be Istentől rendelt szerepüket. A nemzetek tehát sosem szűnnek meg, és látni fogjuk, hogy bárhova is vet a „sors” embereket, népeket időlegesen, Isten nem felejt el, hogy honnan származnak, hol a hazájuk.

A Biblia elején rögtön egy olyan esettel találkozunk, amikor *Isten kihívja* Ábrahámot a szülőföldjéről, a népe közül és egy idegen földre vezeti, mert egy új nemzet atyját látja benne, és egy új hazát szán neki. A szülőföld és a nemzet jelentősége ekkor sem szűnik meg, mert Isten akarata az volt, hogy Ábrahámnak a fia Izsák, és később Izsák fia Jákób is a szülőföldjükről vegyenek feleséget. Itt a nemzet, a nép egysége megőrzésének fontosságát látjuk Isten tervében. Ez abból is látszik, hogy ez nem véletlen, mert Isten egyenesen megtiltotta nekik a más nemzetbeliekkel való házasodást.

Jákób később 12 fiának leszármazottaival él egy idegen földön, ahol *nagy éhínség következik be és kénytelenek tovább vándorolni* Egyiptom földjére, egy másik országba, más nép közé, hogy *ne haljanak éhen*. Több mint 400 évet töltöttek el Egyiptomban, ahol több generáció meghalt, de Isten mégsem felejtkezett el róluk, hanem elhívta Mózeszt, hogy Jákób megszorodott nemzetségét, Izrael fiait kivigye Egyiptomból és *bevigye arra a földre, amit kijelölt számukra. Isten adott neki hazát és pontosan kijelölte annak határait is!* Így telepedtek le Kánaán földjén, amit Isten hazául jelölt ki számukra.

Itt látunk egy példát arra, hogy *Isten adhat embereknek egy olyan elhívást, hogy akár örökre is hagyják el szülőföldjüket, a nemzet egységét azonban igyekszik mindig megőrizni, tiltva a más nemzetek fiaival való keveredést*. Az izraelitáknak Isten a Kánaán földjét jelölte ki hazájuknak. Érdekes a további évszázadokban Izrael történetét ilyen szemmel megnézni, mert Isten - választott népével kapcsolatos - gondolkozásmódja más nemzetekre is érvényes. Izrael nemzetsége nem egy pusztára vonult be, ahol Isten a hazát kijelölte számukra, hanem ki kellett irtaniuk az ott lakó, Isten által megítélt, fertelmes bűnökbe esett népeket. Kánaán területe azonkívül körül volt véve más népekkel, és évszázadokon keresztül sokszor kellett az izraelitáknak *honvédő háborúval megvédeni hazájukat, az Istentől kapott szülőföldjüket*. Ezeknek a háborúknak a tanulsága az, hogy amikor Izrael népe engedelmes volt Istennek, akkor Isten győzelemre vitte őket, ha viszont nem, akkor más népek igázták le és adófizetésre kötelezték őket.

Elérkezett Izrael életében egy olyan időszak is, amikor Istenüket teljesen megtagadva, bálványimádásba estek, ezért **Isten megítélte őket és a nép nagy részét fogságra vitte. Először az egyik részét Asszíriába, majd később a másik részét Babilóniába.** Mai szóval ezt lehetne deportálásnak nevezni, ami rossz emlékeket idéz sokakban. Látjuk ebből, hogy egy kényszerű deportálás adott esetben lehet Isten ítélete, de Isten ilyenkor sem felejtkezett el róluk. A bibliai prófécia szerint 70 évnek kellett a „fogságban” eltelni (ez volt a kiszabott ítélet) és azt követően Isten hívott el vezetőket: Zorobábelt, Ezsdrást és Nehémiást, hogy Izrael „maradékát” vigyék vissza Izrael földjére, hogy felépítsék a Templomot, megépítsék a városfalat, megszervezzék a nemzet életét és beindítsák a gazdaságot. Látjuk tehát, hogy Isten egy kényszerűen elhurcolt fogságban sem felejtkezett el egy népről, hanem egy idő után vissza akarta őket vinni a szülőföldjükre, a számukra kijelölt határokkal körülhatárolt országukba. Isten az emberek szabad akaratát itt is tiszteletben tartotta, mert csak egy „maradék” ment vissza Izraelbe, akiket Isten személy szerint indított erre. A legtöbbjük már idegen földön született és csak hírből hallott Izrael földjéről, de Isten akaratának engedelmeskedve mégis sokan hazamentek egy olyan hazába, amit maguk sosem

láttak. Isten azonban a szívükbe ültette a vágyat és mentek. Isten vágya ma is az, hogy minél több ember legyen, aki meghallja a hívó szót és engedelmeskedik neki:

„Ha pedig megtértek hozzám és megtartjátok parancsolataimat és cselekszitek azokat: még ha az égnek utolsó szélén volnának is szétszórta gyermekeitek, onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem!” (Neh. 1:9)

„Meghirdették Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, akik a rabságból hazajöttek, hogy Jeruzsálembe gyűljenek.” (Ezsd. 10:7)

A másik sorsfordító esemény Izrael történetében az volt, amikor megölték a Messiást, és Isten ezért megítélte és szétszórta őket a nemzetek közé. Ettől fogva Izrael, mint ország 2000 évre megszűnt, szétszóródtak a „pogány” nemzetek között, nyelvüket és származástudatukat is elvesztve az évszázadok alatt. Úgy tűnt, mintha végleg eltűnt volna egy nemzet a föld színéről, és egy ország örökre megszűnt volna létezni, de nem! Isten prófétái ugyanis előre megjövendölték, hogy Izrael „maradékát” Isten össze fogja gyűjteni a föld minden részéről és beviszi őket arra a földre, amit eredetileg lakóhelyül jelölt ki számukra.

A szülőföld és a haza szeretetét, az ahhoz való ragaszkodást Isten ígéje így fejezi ki:

„Ne sirassátok a halottat és ne bánkódjatok érte, hanem azt sirassátok, aki elment, mert nem jó vissza többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg.” (Jer. 22:10)

„Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s féltő szerelemre gyulladok szent nevemért.” (Ez. 39:25)

„Él az Úr, aki kihozta és aki haza vezérelte Izráel házának magvát az északi földről és mindama földekről, amelyekre kiűztem őket, és lakoznak az ő földjükön.” (Jer. 23:8)

Látjuk ezekből, hogy Isten elkötelezte magát egy-egy nemzet mellett, figyelemmel kíséri a sorsukat, és *ha megtagadják Őt, akkor ítéletképpen egész nemzeteket is fogságra vihet egész hosszú időre.* Látjuk azonban azt is, hogy Isten a fogságban, vagy a szétszórásban sem felejtkezett el róluk. Egész generációk kihalhatnak, elfelejthetik nyelvüket és talán csak hallomásból tudnak származásukról, de Isten akkor is elkötelezett abban, hogy hazavigyen egy népet az általa kijelölt szülőföldre, ha engedelmeskednek az Ő akaratának.

Lehet, hogy *valakit ma is Isten küld ki a szülőföldjéről, a saját népe közül egy szolgálatra, egy adott időre, vagy akár véglegesen.*

Lehet, hogy *ma is embercsoportok kelnek útra, hogy éhen ne vesszenek,* de Isten akarata úgy látszik akkor is az, hogy egy idő után lehet, hogy csak az utódaikat, de visszaviszi őket a saját földjükre.

Lehet, hogy *lesznek népcsoportok, akiket Isten ítélete sújt a neki való tartós engedetlenség, hamis istenek imádata miatt és ezért elűzi őket hazájukból egy időre.* Róluk sem felejtkezik azonban el Isten, és az ítélet idejének letelte után őket is vissza akarja vinni az Isten által nekik szánt hazába, szülőföldre.

Szeretnék elmondani két történetet, amelyek érzékeltetik, hogyan munkálkodik ma Isten és hogyan akarja hazavinni az Ő fiait.

1997-ben egy keresztyén konferencián voltam Jeruzsálemben. Az egyik szolgáló elmondta, hogy az USA-ban, ahol újságíróként dolgozott, jó körülmények között élt. Elérkezett azonban az életében egy nap, amikor Isten megragadta őt és azt ültette a szívébe, hogy hagyja ott az USA-t és települjön át Izraelbe. Talán már régen elfelejtette zsidó gyökereit, héberül sem beszélt, de engedelmeskedve Istennek mindent hátrahagyott és *hazaköltözött* Izraelbe. Az említett nemzetközi konferencián kb. 800 fő vett részt a világ minden tájáról és kb. 200-an voltak az USA-ból. A szolgáló a saját történetének elmondása után egy meghívást intézett a jelenlévők felé, hogy akik Izrael leszármazottai „térjenek haza Izraelbe”. Megdöbbenő volt az a drámai pillanat, amikor percekre keresztül kb. 200-300 ember hangos zokogásba tört ki, mert Isten megszólította őket. Isten így gyűjti ma össze az övéit és látjuk azt a csodát, hogy egy ország, ami 2000 évre megszűnt 1948-ban újra létrejött, és Isten hívja haza Jákób 12 nemzetségét, az izraelitákat arra a földre, amit a kezdetekben nekik szánt. Isten egyenként ismeri őket, ismeri a *génjeiket*, egyenként szólítja meg és hívja vissza őket az Isten által eredetileg rendelt szülőföldjükre. Sokan visszatelepültek az elmúlt években, és a legtöbben még oroszul és angolul beszélnek, de egyre többen tanulják a héber nyelvet, és Izrael népe nyelvében is újra egységessé válik. Ez a folyamat még zajlik, és Isten elhatározott terve, hogy Izrael „teljes maradékát” *visszavigye szülőföldjükre*.

Vannak emberek, akik nem életbevágó kényszer, hanem a jobb élet reményében, a pénz (azaz a mammon) által - valójában nem Isten, hanem emberi akarat által - vezérelve keltek útra és kerestek maguknak új hazát. Lehet, hogy jobb életük lett, de sokan örökre hontalannak érzik magukat és boldogtalanná válnak, mert a hazátlanságot érzik a szívükben. Sokan elfoglalhatják magukat a mindennapi életükkel és elnyomhatják magukban ezt az érzést és látszólag „boldogan” és jólétben élhetik az életüket, de mégis marad mindig egy űr a szívükben, amit Isten tud csak kitölteni. Ha engedelmeskednek neki, akkor a megfelelő időben Ő hazahívja őket a *szülőföldjükre, az övéi közé, amit Isten a génjeikbe oltott*. Ott nyerik el azt az Istentől való bizonyosságot, hogy most *otthon vagyunk, a szülőföldünkön, ahová Isten rendelt minket*. Ezt jelenti a szülőföld szeretete, ami nem egy érzelmi kérdés, hanem Isten tervének része.

Mostanában olvastam egy másik történetet, amit szintén szeretnék megosztani. Egy magyar kutató orvos egy időre kiköltözött az USA-ba, hogy ott részt vegyen egy közös kutatásban. Évek teltek el, már teljesen hozzászokott, hogy ott élt és dolgozott. Elbeszélése szerint azonban az egyik nap az autójában ülve a „Himnusz” szavai jutottak az eszébe és sírva fakadt. Néhány nap múlva pedig ismét autóban ülve a „Szózat” szavai jutottak eszébe, és ismét sírva fakadt. Olyan erős érzések törtek fel benne, hogy mindent otthagyt - az USA-t és a kutatást is - és hazaköltözött Magyarországra a szülővárosába. Saját szavai szerint most abbahagyta a kutatást és „magát kutatja”, hogy mi is történt vele valójában. Istent egy szóval sem említette, de a magyar nemzet két kiemelkedő, hazaszeretetről szóló „istenes” költeményének szavai megragadták a szívét, és hiszem, hogy most Isten keresi őt és remélhetőleg meg is ismeri Őt.

„Isten alkotása vagyunk” mindannyian. (Ef. 2:10) Isten egyenként ismer bennünket, ismeri a génjeinket (a DNS-ünket), ezért akárhová is megyünk - elveszíthetjük a nyelvünket is, de a „gyökér” - a nemzethez, a szülőfökhöz való kötődés nem változik, mert egyénileg belénk van „oltva” (a DNS-ünkben kódolva), amiről elfelejtkezhetünk egy időre, Isten azonban sosem felejtkezik el róla. Ha Isten akarataiban akarunk élni, akkor sosem szabad elfelejteni, hogy Isten számon tartja a nemzetünkhöz való tartozást és az Ő terve az, hogy hazavezérelje azokat, akik meghallják az Ő hangját és engedelmeskednek neki.

Az elmúlt években milliók keltek útra Közel-Keletről és Észak-Afrikából, a magyarok közül is 500-600 ezren hagyták el hazájukat. Hiszem, hogy Isten szíve fáj emiatt. Ha valaki *az életét menti vagy az éhhalál elől menekül, vagy Isten határozott akarata volt a kivándorlás*, akkor időlegesen ez megérthető és elfogadható. Nehéz megélhetési helyzetek és időszakok azonban mindig adódhatnak az életünkben, és van, amikor a kevéssel is, ami elegendő meg kell elégednünk. Ez nem indok arra, hogy sokan elhagyják hazájukat, szülőföldjüket és rokonaikat. Nem fogolyként vittek senkit, hanem szabad akaratukból keltek útra legtöbbször a könnyebb megélhetés, a „jobb élet” reményében. A több pénz keresete, a „mammon” volt tehát a motiváció sokaknál, ami nem Isten akarata.

Lehet, hogy sok, hazáját elhagyott ember egy idő után elfelejtkezik a hazájáról és jól él „idegen földön,” Isten azonban nem felejtkezik el róluk.

Az utolsó napon mindenkinek számot kell adni az életéről, és a számadásnak az is része lesz, hogy a szülőföldjéhez, a hazájához, a nemzetéhez mennyire volt valaki hű. Figyeljünk Isten hívó szavára és engedelmeskedjünk neki ebben is, mert *„mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall?”* (Máté 16:26)

Időnként Isten megszólít embereket, mint az említett magyar kutatót is, pedig nem is volt hívó ember, de a hívők különösen kell, hogy figyeljenek ebben a dologban is Isten szavára. Isten adjon bizonyosságot mindenkinek, hogy hol a helye, ha pedig mozdulni kell, akkor adjon bátorságot is neki, hogy cselekedjen. Érdemes elcsendesedni és önvizsgálatot tartani, hogy mi Isten akarata ebben a fontos kérdésben.

Legyen meg mindenben az Ő akarata. Dicsőség neki érte.

Mire tanít minket Isten a pandémiával?

Mindenképpen el kell gondolkozni azon, hogy egy láthatatlan apró vírus az egész globalizált világ megszokott mindennapi életét hosszú hónapokra „térdre kényszerítette.” Már a világi közgazdászok, politológusok és szociológusok is elgondolkoztak azon, hogy a mára kialakult globális, liberális világ mennyire érzékeny és kiszolgáltatott, és ezért sebezhető. Óriási anyagi károkat és emberáldozatokat szenvednek el az egyes országok a vírusjárvány során, legnagyobb mértékben az un. fejlett nyugat. Sokan mondják már, hogy ebből tanulni kell, és nem lehet ott folytatni, ahol korábban.

Már egyházi körökben is hallani időnként olyan hangokat, hogy ez a vilá járvány rávilágít a gyülekezetek gyengeségére. Érdemes levonni a tanulságot és lesznek dolgok, amiket másként kellene csinálni a jövőben.

A nagy kérdés az, hogy mit gondol Isten erről a pandémiáról? Ha Isten akaratával megegyező módon akarunk cselekedni, akkor fontos, hogy megismerjük az Ő akaratát ebben a helyzetben. Amikor az Úr előtt voltam akkor két dologra irányította rá a figyelmemet.

Az egyik az egyiptomi csapások esete, a másik pedig a filadelfiai gyülekezetnek szóló levél néhány sora volt. A Jel. 3:10 a következőt mondja az Isten szíve szerint való szent és igaz gyülekezetnek:

„Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, amely az egész világra eljön, hogy megpróbálja e föld lakosait.”

Felmerülhet sokakban a kérdés, hogy ez a vilá járvány egy csapás Istentől, vagy lehet talán áldás is? Ki a forrása ennek, vagy milyen célja lehet egy ilyen csapásnak? Ha a nagy anyagi károkat és a sok emberáldozatot nézzük az egész világon, akkor egyrészt azt látjuk, hogy ez egy *igazi csapás*. A nyomorúság és a halál forrása mindig a gonosz, de Isten időnként megengedi a gonosznak, hogy tegyen dolgokat, hogy megítéljen és megpróbáljon ezáltal dolgokat. Az Egyiptomra küldött csapások is nagy kárt okoztak Egyiptomban, ami egy *ítélet* volt Istentől. Volt azonban egy másik oldala is ezeknek a csapásoknak, ami áldás volt *Isten választott népére*, az izraelitákra, akik számára ez a *rabságból való szabadulást jelentette*. Ahogy Egyiptom esetében Isten megítélte a gőgös, magát istennek tartó fáraót, úgy Isten ma is megítéli a gőgös, magát Isten helyébe képzelő öntelt emberiséget, és bebizonyítja számukra, hogy mennyire Ő az Úr a vilá gban zajló események felett. Isten megalázza a vilá gőgös urait, ahogy a fáraót is tette, hogy még egy apró vírus is térdre kényszeríti a magát „mindentudónak,” Istennek képzelő embert. Nagy kérdés, hogy a vilá g mennyit tanul ebből a helyzetből? Fog-e változtatni a gondolkozásmódján, azaz lesznek-e valódi megtérések: Talán lesznek, akik most döbbenek rá, hogy mégsem az ember az ura mindennek, hanem van egy nála is hatalmasabb Mindenható, aki Úr mindenekfölött. Valamennyi változást eredményezni fog a vilá gban ez a helyzet, de bizonyára korántsem annyit, amennyit kellene. Az eredeti célról semmiképpen sem fognak lemondani a vilá gi emberek, csak finomítanak a módszereken és rohan tovább az emberiség a vég felé, a vesztébe, ahogyan meg van írva a Szentírásban. Ezt láttuk a fáraó esetében is, akit egy pillanatra

megtört a saját fia halála, és elengedte az izraelitákat, de utána megkeményedett és ádázul üldözőbe vette őket. A sorsát azonban ő sem kerülhette el, mert seregestől ugyanabban a tengerben lelte halálát, amit Isten viszont szétválasztott az izraelitáknak, segítve ezzel a megmenekülésüket.

A kérdés most az, hogy a keresztyének mit tanulnak ebből a helyzetből?

Kérdés, hogy milyen erős - a hitetlenekben és a hívőkben egyaránt - a megsзокotthoz való ragaszkodás, vagy lesz-e hajlandóság elengedni sok dolgot, amire a mostani helyzet ráirányítja a figyelmet, ahogy **az élet egy más szinten most is megy tovább**, holott a pandémia sok elemet kiiktatott a jelenlegi rendszerből és beemelt újakat.

A fenti igéből azt látjuk, hogy **Isten megengedi**, tehát az ő akaratában van, hogy az egész világra, **minden népet megítélő próbák jöjjenek el, de ugyanakkor azt is látjuk, hogy akik az Úr akaratában vannak - szentségben és igazságban járnak - , azokat megtartja, megőrzi Isten a nyomorúságos időkben is.**

Jó és megnyugtató látni, hogy a szentek és igazak semmiben sem szenvednek kárt a csapások során, sőt az Úr azt akarja, hogy akik Tőle elhajlottak és egy hamis keresztyénséget megélve a világ fogságába kerültek, azok is észrevegyék, hogy vannak igaz hívők, akikhez igazítani kellene az életüket:

„Íme én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; íme azt művelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged.” (Jel. 3:9)

Ebből egyértelműen látszik, hogy az egész világot megpróbáló pandémiát Isten fel akarja arra is használni, hogy a hamis keresztyénséget megítélje és a helyes irányba terelje. Ki akarja szabadítani őket a világ „fogságából,” és a Krisztusban való teljes szabadságra akarja elvezetni őket, hogy valóban szent és igaz életet éljenek a Krisztusban.

Milyen változást hozott ez a helyzet a gyülekezetek életében, vagyis mik azok, amiket Isten megítélt a jelenlegi helyzettel? A korábban hetente néhány órára drága intézményekben (katedrálisokban, templomokban, gyülekezeti házakban) egymás hátát nézve - valódi közösség megélése nélkül - prédikációt hallgatva gyűltek össze a hívők, most azonban - kiiktatva mindezt, üresen maradtak a drága intézmények - az otthonaikba „kényszerültek,” és kis csoportokban vagy családi körben az internet nyújtotta lehetőségeket felhasználva az igei szolgálatokra, élik meg a közösséget egy családiasabb, személyesebb módon.

Mit akar ezzel tanítani Isten a hívőknek? Fel akarja hívni a figyelmet sok felesleges dologra, amik rontják a keresztyén élet megélésének hatékonyságát és azoknak a hiányosságoknak a többlet áldására, amit ezáltal nyerhetnek. Vegyük észre, hogy ez a helyzet nem egy olyan kényszerhelyzet, nem egy olyan állapot, amiből mielőbb szabadulni kellene, és mielőbb visszatérni arra az állapotra, amit Isten most kiiktatott. Észre kellene venni, hogy mi is az, ami valóban szükséges mindezekből az igazi keresztyén élet hatékony megéléséhez? Sokan vágynak rá, hogy bárcsak olyan dinamikus lenne a gyülekezet élete ma, mint az első gyülekezeteké volt, és olyan nagy hatása lenne a világra, ami a „feje tetejére állította” az akkori világot. Vegyük észre, hogy Isten azt iktatta most ki a gyülekezetek életéből, ami akkor nem volt, és abba a

mederbe akarja visszaterelni a gyülekezetek életét, ami az első generációban volt. Az első generáció életében ugyanis egyáltalán nem voltak speciális drága létesítmények (katedrálisok, templomok, gyülekezeti házak) a gyülekezeti élet megéléséhez, hanem a **hívó élet alapvetően a kis közösségekben a hívők házainál zajlott**, igaz, időnként összejöttek nagyobb közösségekben is arra alkalmas helyeken, ha az üldözések közepette az egyáltalán lehetséges volt, de sokszor azt is titokban. Az apostolok leveleket küldözgettek, amiket a gyülekezetek között körbeküldve felolvastak az egyes gyülekezetekben és virágzott a gyülekezeti élet. Ma a központi internetes szolgálat hasonlítható valamelyest az akkori körlevelekhez. Az ige hallgatásához nem kell ma sem egybegyűlni mindenkinek kihasználatlan, drága épületekben, hogy közben egymás hátát nézzék.

Isten megítélte ezzel a helyzettel a sok és felesleges mozgást, a drága intézményeket, az otthon maradásra kényszerítéssel felértékelte viszont az otthon, a család, a kis közösségek szerepét, mint ahogyan az első gyülekezetek életében is volt, amikor a hívők rendszeresen összejöttek házaiknál. Fontos, hogy ezt észrevegyük és tanuljunk belőle! Nem kell olyan felesleges terhet a hívőknek a nyakukba venni, ami csak megkötözi és rabságban tartja őket, mert Isten a Krisztusban való szabadságra hívott el minket, hogy szentül és igazán éljük az életünket, mindenekelőtt saját életünkkel példát mutatva legelőször is a saját családjukban és a szűkebb környezetünkben. Ez hiteles keresztyén életre nevel, a formális, nagy összejövetelek viszont csak képmutatásra tanítanak minket. **Nem szabad úgy gondolni a hívőknek a mostani helyzetre, hogy ez egy abnormális kényszerhelyzet, amiből mielőbb szabadulni kell, és vissza kell térni a régi, megszokott hívó élethez. Nem, egyáltalán nem. A gyülekezetnek ugyanis ez a mostani a normál állapota, és ha a gyülekezet nem tanul ebből, akkor úgy fog járni, mint a fáraó és a serege: a vesztébe rohan.**

A világ és a gyülekezet nem barátok, hanem egymásnak ellensége az ige szerint, mert a világ fejedelme a Sátán, a hívők Ura pedig Krisztus. A világ mindig üldözni fogja az igazi gyülekezetet, az igazi hívőket. Jézus egyértelműen megmondta: „Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak.” Az igazi gyülekezet normál állapota nem a világgal való barátkozás, hanem az üldözött állapot, a „hívó házakban való közösség megélése,” sokszor mellőzve a nagy összejöveteleket is. A hívő házak a hívő élet megélésének olvasztó tégelyei, ahol nincs helye a képmutatásnak, hanem csak a mély, őszinte, szívtől-szívig ható hívő kapcsolatoknak, ahogyan a jeruzsálemi gyülekezetre írja az ige, hogy „szívük, lelkük egy volt.”

Nem jó hozzáállás tehát a hívők, és főleg a vezetők részéről, ha azt várják, hogy minél előbb véget érjen ez a „szörnyű” állapot, hanem használják ki az alkalmas időt sok olyan hasznos dologra, amire korábban nem jutott idő! Sok hívő panaszkodik a mindennapi pörgő, „mókuskerék” életére, hogy nem marad ideje sok fontos dologra, most azonban itt az alkalom, az Úr adott elég lehetőséget az elcsendesedésre, a vele való közösség mélyebb megélésére, az Ő hangjának meghallására, és a házasságban, családban olyan kapcsolatok építésére, amire korábban nem volt idő, viszont nagyon szükségesek. Talán a hívő testvérek is jobban megismerik most egymást és kialakul egy olyan vágy bennük, hogy jó lenne így folytatni és nem lemondani a családi közösségnek az áldásairól a későbbiekben sem. A gyülekezet nem intézmény: nem olyan, mint egy iskola, nem olyan, mint egy színház, ahol „színészek” játszanak,

akiket az Ige képmutatóknak hív, hanem a gyülekezet Isten családja. Olyan, mint egy család: közvetlen, élő, egyszerű, sallangmentes, ahol nincs helye felesleges rituálénak, színpadiasságnak, szószéknek, pulpitusnak, ami elég nevetségesnek hatna egy családi összejövetelen. Az apa ahelyett, hogy felmenne egy szószékre és kihirdetne nagy igei igazságokat, egyszerűen az élet mindennapi helyzeteiben a maga természetes módján, a saját példamutatásával, az aktuális igéket felidézve oktatja az ige gyakorlati módon való megélésére a saját gyermekeit, és később azokat, akiket az Úr esetleg még rábíz, ha többre bízta őt az Úr.

Már a világi gondolkodók is emlegetik, hogy a későbbiekben el kell gondolkodni azon, hogy kell-e a sok drága irodai munkahely, mert a pandémia időszakának tapasztalataiból látszik, hogy sok esetben az un. „home office”, azaz az otthonról végzett munka sokkal hatékonyabb és rugalmasabb; nem beszélve arról, hogy sokkal inkább természetesebb, ember- és családbarát. Ha ismét az otthonok kerülnének a mindennapi élet középpontjába és nemcsak alvóhelyek lennének, akkor az minőségileg más élet lenne.

Csak reménykedhetünk abban, hogy amit a világ már észrevett, arra talán a hívők is felfigyelnek. Kérdés, hogy a vezetők és szolgálók személyes érdekeltisége - fizetés, hírnév, szolgálati lakás - nem lesz-e nagyobb kényszer számukra, ami visszazökkenti őket és az őket követő hívőket a gyülekezeti élet régi kerékvágásába ahelyett, hogy tanultak volna az Isten által felkínált helyzetből. Ez szomorú lenne, ha így lenne, mert ez most a megvizsgálás, megítélés, a megtérés, a változtatás ideje. Isten mindig ad lehetőséget a megtérésre, a változtatásra, de ha valaki nem tanul belőle, hanem megkeményedik, akkor sajnos jön az ítélet, és a veszébe fut, mint a fáraó, vele mindazok, akik követik őket.

Az Úr adjon megértéseket, felébredéseket, megtéréseket, főleg a gyülekezeti vezetők és szolgálók, de a hívők életében is, akik most hamis gyakorlatokat követnek.

Mikor jön vissza Jézus?

Ez a kérdés sok őszinte hívőt foglalkoztat. Sokan sóvárogva várják, hogy mielőbb, de legkésőbb még az ő életükben jöjjön vissza az Úr. Ebbe a várakozásba sok érzés is belekeveredik, ami természetes, mert Jézus a vőlegény és a gyülekezet pedig a menyasszony. A helyzet tehát leginkább arra hasonlítható, amikor egy szerelmes menyasszony szeretne mielőbb találkozni a messzi távolba elutazott vőlegényével. Tudat alatt tudja, hogy egy ideig ez még nem lehetséges, de érzelmei türelmetlenek és siettetné azt a pillanatot, hogy mielőbb ismét viszontlássák egymást.

Így voltak ezzel már az első gyülekezetek is, ahol a hívők még az életükben várták vissza Jézust és pánikba estek, amikor az első hívő társaik kezdtek meghalni. Pál sietett a segítségükre, hogy megnyugtassa és megvigasztalja őket.

„Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1 Thessz. 4:13-18)

Pál a meghalásra az elalvás szót használja, amit végiggondolva szintén vigasztaló lehet azoknak, akik meghalnak Jézus visszajövele előtt. Attól fogva, hogy Pál leírta ezeket a szavakat, azóta közel kétezer év telt el és a helyzet elég reménytelennek tűnhet, ha valaki józanul belegondol, de mennyire tud józan lenni egy szerelmes menyasszony? A szerelem elnyomja a várakozás miatti feszültséget!

Látjuk az adott témában megjelenő sok prédikációból és írásból, hogy a hívők izgatottan kutatják, hogy de mégis mikor jöhet a Vőlegény? Voltak önjelölt próféták, akik igyekeztek kielégíteni a hívők ilyen irányú kíváncsiságát és konkrét dátumokat jelöltek meg: év, hónap és nap megadásával. Már az első ezer év elteltével, a milleniumkor is volt egy felfokozott várakozás, ami sokaknak nagy csalódást okozott. Az elmúlt néhány száz évben és évtizedben is újabb dátumok adták át a helyüket a múltnak, sokak fájdalmára. Sokan hittek ezekben a dátumokban és minden vagyonukat eladták, mert készültek az Úr visszajövetelére, és káosz, csalódás, keserűség és anyagi ellehetetlenülés lett az eredménye a *tudatlanságuknak*.

Pál is azzal kezdi a fent idézett vigasztalását, hogy ***„nem akarom atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek”***.

Jó, jó, de akkor mi az, amit ezzel kapcsolatban Isten Igéjéből teljes bizonyossággal mégis megtudhatunk? Ezt igyekszünk most egy kicsit sorra venni az idevonatkozó igék ismeretében. Jézus így beszél az eljöveteleéről:

*„Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullnak, és az egeknek erősségei megrendülnek. És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy **trombitaszóval**, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig. Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül. Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.”* (Máté 24:29-31; 36-37)

Jézus szavaiból, ami biztos támpont számunkra, a visszajövetelének idejével kapcsolatban a következőt tudhatjuk meg:

- **mindjárt a nagy nyomorúság után** fog visszajönni,
- **akkor trombita fog szólni**,
- a visszajövetele **napját és óráját az angyalok, és Jézus sem tudja**, csak egyedül az Atya.

A fentiek alapján két dolgot biztosan állíthatunk. Az *egyik*, hogy a **pontos időpontot** (napot és órát) **senki sem tudja**, aki ilyet prófétál, még ha angyali kijelentésre hivatkozik is, az hazudik!

A *másik* fontos és biztos információ, hogy a visszajövetele **mindjárt** a sokak által ismert és bizonyosan bekövetkező **nagy nyomorúság időszak** *után* lesz. Jézusnak ez a kijelentése ismét megóvhat bennünket sok hitető tévtanítástól, amik azzal tévesztik meg a hívőket, hogy Jézus visszajövetele a nagy nyomorúság előtt, vagy közben lesz. Ezek azért veszélyes tévtanítások, mert nem készítik fel a hívőket a nagy nyomorúság időszakában várható megpróbáltatásokra, amiben az egyháznak része lesz. Ebben a nehéz időszakban nagy szükség lesz, a hitük mellett kiálló kipróbált hívőkre, akik hiteles bizonyságok lesznek a megtéretlen emberek felé, és akik elmondják a megtéretlen embereknek az evangéliumot. Önző és gyáva dolog lenne a hívőknek elmenekülni a megpróbáltatások elől otthagynak sok olyan embert a bajban, akik még nem hallottak az evangéliumról. Miattuk fogja megtartani az Úr azokat a hívőket, akik a nagy nyomorúság idején itt fognak élni a földön.

Jézus szavaiból is tudjuk, de további ígehelyeket is megnézve részletesebben látni fogjuk, hogy Isten Igéje több olyan kijelentést tartalmaz, amelyek ha pontosan nem is, de bizonyos jellemzőit, leírják annak az időszaknak (ama napnak), amikor Jézus visszajön és erre jó, ha figyelünk.

Jézus is említi, hogy a visszajövetele előtti időben - azaz a nagy nyomorúság idején - úgy lesz, mint Noé és Lót napjaiban. Mit mond ez számunkra az Ige ismeretében?

Azt, hogy az egy olyan időszak lesz, amikor „az emberek gondolata már szüntelenül csak gonosz” lesz, és Isten még azt is megbánta, hogy embert teremtett. Azt is tudjuk, hogy a nagy gonoszságukban az emberek sokasága - egy kicsiny maradék kivételével - ugyanúgy élik mindennapi életüket (esznek, isznak, házasodnak), mintha semmi sem történné; semmit sem vesznek észre az idők jeleiből. Lót idejéből tudjuk, hogy lelkében szenvedett a körülötte lévő sok gonoszság láttán, és az erkölcs is olyan mélyre süllyedt, hogy Sodoma városának teljes férfi lakossága már homoszexuális

volt. Ezen túlmenően az emberek gőgös, élvezeteket kereső, egoista életmódot éltek. Ezékiel így írja le ezt:

*„Ímé, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: **kevélység, eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. És felfuvalkodnak s cselekednek utálatosságot előttem, és elveszítem őket, mikor ezt megláttam.**” (Ezékiel 16:49-50)*

Amit még tudhatunk az Igéből ez egy **sorrendiség, azaz bizonyos események egymásutánisága**. Már Jézus prófeciájából is egyértelmű, hogy a visszajövetele közvetlenül a nagy nyomorúságnak nevezett időszak **után** lesz.

A thesszalónikai gyülekezetben szintén zavar keletkezett, mert voltak, akik azzal akarták becsapni a hívőket, hogy már érkezett Jézus visszatérésének az ideje. Pál azontúl, hogy cáfolja ezt, **felsorolt néhány egymást követő eseményt, amelyeknek Jézus visszatérése előtt meg kell történnie**. Nézzük meg, hogy melyek ezek?

*„Kériünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, hogy ne tántoríttassatok el egyhamar a ti értelmetektől, se **ne háboríttassatok meg**, se lélek által, se beszéd által, se nékiünk tulajdonított levél által, **mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja**. Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert **nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia**, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. Nem emlékeztek-e, hogy megmondtam néktek ezeket, amikor még ti nálatok voltam? És most **tudjátok, mi tartja vissza, amiért csak a maga idejében fog az megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne, csak hogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével.**” (2 Thessz. 2:1-12)*

Ebből az igeszakaszából azt látjuk, hogy az Úr megjelenése előtt **a következő egymást követő eseményeknek kell megtörténnie**:

- bekövetkezik előbb a hittől való **szakadás**,
- **majd megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia, a törvénytípró,**
- **de előtte még el kell távolítani az útból, ami az ő megjelenését akadályozza.**

Aki mindenképpen megjelenik Jézus visszajövetele **előtt** az a törvénytípró, az **Anti-krisztus**, akinek az erejét a Sátán adja és hatalmas jelekkel és csodákkal téveszti meg, ha lehet még a választottakat is.

Amikor Jézus visszajövetelét várjuk, szomorú, de tisztában kell lennünk vele, hogy előbb a Sátán erejével felvértezett Antikrisztus fog eljönni, jó hír viszont, hogy azt követően Jézus jelenik meg és a szája leheletével elpusztítja őt.

Péter apostol szintén írt a Jézus visszajövetelét megelőző eseményekről:

*„A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, **tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára**. Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy **egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő,***

*és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem **hosszan tűr érettiünk, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.** Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek.* Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, Akik *várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.* Annak okáért szerettem, ezeket várván, igyekezzetek, hogy *szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.*

És a mi Urunknak hosszútűrését idvességnek tartjátok; amiképpen a mi szeretett atyánkfia Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint.” (2 Péter 3:7-15)

Péter leveléből a következőket tudjuk meg:

- az Úr visszajövetelének **ama napja az Ítélet napja lesz,**
- **Isten még egyszer nem ítéli meg özönvíz által a világot, hanem másodszorra egy tűz általi ítélet lesz** (az egek ropogva elmúlnak, az elemek megégve felbomlanak, a föld és a rajta lévő dolgok pedig megégnek),
- **az ítélet napja egyben az istentelen emberek elpusztításának a napja is lesz,** mint Noé és Lót napjaiban,
- az ígélet szerint azonban, azt követően egy **Új ég és Új föld lesz, ahol igazság fog lakozni.**

Az a bizonyos ama nap **időzítésével** kapcsolatosan Péter a következőket említi:

- ama napot, habár sokan sóvárogva várják és késedelmesnek tartják, de az Úr nem késik, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérésre jusson,
- **ama nap hirtelen fog bekövetkezni,** amikor sokan nem várják (mint éjjel a tolvaj),
- **az Úr időzítésénél** azonban figyelembe kell venni **azt is, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap.**

Péter arra bátorítja a hívőket, beleértve minket is, hogy szeplő és sömörködés nélkül (tisztán) várjuk az Urat, hogy számunkra az ítélet napja a jutalmazás és az öröm napja legyen.

Természetesen sok egyéb esemény is van, amikről eddig nem volt szó, amelyeknek szintén be kell következniük Jézus visszajövele **előtt:**

- egy rettenetes negyedik birodalom (állat) emelkedik fel, amiről Dániel próféta könyvében olvashatunk, ami kegyetlenül fog törni, zúzni és pusztítani,
- ezt a birodalmat az Ige **fenevadnak** nevezi, aminek első számú vezetője lesz az Antikrisztus,
- a „nagy parázna”, azaz a hitehagyott - hittől elszakadt - egyház, ennek a fenevadnak a hátán fog ülni,
- tudunk még Góg és Mágóg lázadásáról is, akik keletről - a kiszáradó Eufráteszen keresztül - vonulnak fel hatalmas sereggel nyugat felé, hogy megütközzenek az armageddoni csatában a nyugati seregekkel, ahol rettenetes pusztítás lesz.

Mindezek az események szintén Jézus visszajövele előtt történnek meg, és a megfelelő időben nyilvánvalóvá fognak válni előttünk. Isten bizonyosságot fog tenni ezekről az eseményekről az Ő prófétáinak - és beillesztve ezeket az eseményeket a korábban felsorolt események sorrendjébe - tudni fogjuk, hogy lépésről lépésre haladva előre, hol tartunk Isten üdvtervének kibontakozásában.

A nagy kérdés számunkra most az, hogy hol tartunk éppen most?

Ha széttekintünk az egyházban és a világban, akkor látjuk bizonyos eseményeknek a jeleit, ill. az előjeleit.

A világban látható, hogy a mai világot uraló USA gazdasági és katonai hatalma már veszélybe került és mindent igyekszik megtenni Kína és Oroszország (Góg és Mágóg) megfékezésére, akik óriási gazdasági és katonai fejlesztésekbe fogtak és már az USA hegemon hatalmát veszélyeztetik. Egyelőre még gazdasági téren dúl a háború, de ha eljön a sorsdöntő pillanat elő fognak kerülni a fegyverek is, ha másként nem megy, és akkor Góg és Mágóg felvonul a kiszáradt Eufráteszen keresztül nyugat felé hatalmas sereggel a kiépítés alatt álló új Selyemúton (vízen, szárazföldön, vasúton) és levegőben.

Ebben a versenyfutásban úgy tűnik továbbá, hogy egy új birodalom van születőben, ami régen már „volt”, később megszűnt („nincs”), és ma ismét erőteljes munkálkodás folyik azon, hogy „legyen.” Ez a felemelkedő új birodalom az EU a maga 500 milliós lakosával, ami a létszámát sok bevándorlóval, megnövelve és harckészségét fokozva a megfelelő időben igazi „fenevaddá” válhat és betöltheti a rettenetes vadállat szerepét, amelyet a Dániel 7:7 úgy írt le, hogy *„iszonyú, rendkívül erős, nagy vasfogai voltak, falt, zúzott és a maradékot lábaival összetaposta.”* Ez a fenevad akkor fog feltűnni, amikor létrejön az Európai Egyesült Államok (a kegyetlen Római Birodalom újraéledése), ami ki fogja kényszeríteni a ma sokat hallott, de nem tisztázott EU értékeknek való megfelelést minden tagállamban, magához ragadva minél több hatáskört a tagállamok rovására. Ez a folyamat zajlik most az EU nyugati fele (Brüsszel, ami az Ige szerint úgy tűnik, hogy „nagyra nőtt kis szarv”) és a közép-európai országok között. A nyugati liberális és a közép-európai konzervatív keresztyén alapértékekhez (Isten teremtségi rendje szerinti férfi és női nemek, házasság, család, nemzet stb.) ragaszkodó országok ideológiája közötti harc egyre fokozódik, mert ahhoz, hogy a fenevad készen legyen az Antikrisztus fogadására, aki várhatóan az EU első számú diktatórikus uralkodója lesz, ahhoz még a keresztyén alapértékekhez ragaszkodó országokat **„félre kell tolni az útból”**, hogy a fenevad teljes szabadsággal pusztítani tudjon.

Közben az Egyház is gyorsított ütemben halad előre a **hitehagyás** útján. Az isteni parancsolatokat emberi, a korszellemnek megfelelő liberális (mindent megengedő) parancsolatokra cserélik, a látszategység irányába halad, amit ökumenikus mozgalomnak hívnak. Így fog előállni a katolikus egyház vezetésével a hitbeli válaszfalakat lebontó egyesített egyház, ami nem más, mint az Igében emlegetett „nagy Babilon”, vagy más néven a „nagy parázna” és az ő lányai, ami egyesülve a világgal (elvilágiasodva és szövetséget kötve) felül a fenevad hátára, míg az utolsó pillanatban őt is le nem veti, és szét nem tiporja. Ez a nagyszámú, nyilvános egyházakat összefogó tömeg képezi ma a látható egyházat, a hivatalos, államilag elismert felekezetek összességét. A világban, de az egyházban is erre az angol „main stream” (fő áramlat) kifejezést

használják, amit egy pozitív fogalomként kezel a világ, és a hívők is úgy gondolják, hogy az a jó, ami „nagy” (mega), ez azonban nem más, mint az Igében „széles útnak” nevezett emberek csoportja, akik a Máté 7 szerint a pokol felé haladnak. Isten ma szét akarja választani a hívőket és elkülöníteni a „széles úton” és a „keskeny úton” járókat, mert a pokol és a menny felé vezető út, az két teljesen külön út!

Itt a bölcsesség helye, hogy mindezeket megvizsgálva a Szent Szellem által az Ige fényében jó döntéseket hozzon mindenki, és ne csak az időjárás, hanem az „idők jeleit” is felismerje a megfelelő időben.

A jeleket illetően azonban nem érdemes taktikázni, főleg nem elaludni, hogy soká jön még a Völegény és ráérünk rendbe tenni az életünket, mint a „bolond szüzek,” hanem jó megfogadni Jézus tanácsát:

„Vigyázzatok, mert nem tudhatjátok, hogy mely órában jön el a ti Uratok Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az embernek Fia.” (Máté 24:42; 44)

Így várjuk Őt sóvárogva vissza, de kitartóan is egyben, tudva azt, hogy még várni kell egy kis ideig.

Békesség néktek

Jézus keresztre feszítése komoly traumát váltott ki a tanítványokból: csalódtak, félelem uralkodott el rajtuk. Az Ige leírja, hogyan reagáltak erre a helyzetre: Péter megtagadta Őt és visszament halászni, két tanítvány háta mögött hagyta Jeruzsálemet és elindult Emmaus felé, sok tanítvány összegyűlt Jeruzsálemben egy szobában és magukra zárták az ajtót félelmükben.

Jézus a feltámadását követő negyven nap alatt sokaknak megjelent: megkereste Pétert a tengerparton, utánament a két tanítványnak az emmausi úton, és Jeruzsálemben a bezárt ajtó ellenére belépett a bezárkózott tanítványokhoz. A feltámadásának a tényével és személyes jelenlétével bátorította őket, és mindenkihez volt bátorító, vigasztaló szava. A félelemtől rettegő, bezárkózott tanítványokat így köszöntötte: „Békesség néktek!”

Sokféle helyzet adódhat a hívők életében, amikor elcsüggednek, félelmek kezdenek úrrá lenni rajtuk, és reménytelennek látszik a megoldás. Jó tudni, hogy Jézus nem változott és a Szent Szellem által ma is megkeresi az Ő tanítványait és bátorítja, vigasztalja őket. Minket is így üdvözl: Békesség néktek!

Az Atya, Jézus és a Szent Szellem egyek, és ahol a Szent Szellem jelen van, akiben lakozást vett, ott Jézus, a Békesség fejedelme és a Szent Szellem a Vigasztaló van jelen, akik a békességet, a vigasztalást hozzák el számunkra a csüggedés, a félelem és a kilátástalanság helyett. Lehet, hogy azt gondoljuk, a mi helyzetünk olyan súlyos, hogy annak megoldásához még Jézus személyes jelenléte is kevésnek bizonyulhat, de ne felejtjük el, hogy Ő Mindenható, aki feltámadt a halálból, bement a szobába a bezárt ajtón, és ne felejtjük el azt sem, hogy amikor a tanítványaival egy csónakban viharba kerültek, lecsendesítette a vihart is, miközben a tanítványok attól féltek, hogy elsüllyednek. Jézus a viharban is aludt a csónakban. Ha velünk van, akkor lehet akármilyen vihar az életünkben, Ő egy alvó békességével akar megnyugtatni és bátorítani minket: ne féljete - mondja nekünk, ne legyetek kicsinyhitűek, hanem bízzatok az Úrban és a vihar a mi életünkben is elcsendesedik.

Isten akarata az, hogy a bennünk lakozást vett Szent Szellem által folyamatosan hordozzuk az Ő békességét és sugározzuk azt mi is mások felé, ahogy Jézus is tette a nehéz helyzetekben. Nehéz próbák mindig jönnek az életünkben, a kérdés az, hogy Jézus békességét meg tudjuk-e őrizni a szívünkben, vagy a hitetlenség úrrá lesz rajtunk és elmúlik a békesség. Az Úr a jelenlétével a nagy megrázkódtatások közepette is az Ő békességét adja nekünk, és ha bízunk benne, és nem felejtjük el, hogy Ő Mindenható, akkor Jézus békessége folyamatosan megmaradhat bennünk és mi leszünk azok, akik másokat fogunk bátorítani és vigasztalni a nehéz helyzetekben, és nem rettenünk meg, akármilyen helyzetbe is kerülünk. A nagy nyomorúság idején, ami az egész világra el fog jönni, olyan biztonságtevőkre lesz szükség, akik a nehéz helyzetekben is megőrzik az Úr békességét a szívükben és semmi sem billenti ki őket a lelki egyensúlyukból. Az Úr a kisebb próbákon keresztül most készíti fel az Övéit, hogy alkalmas eszközei legyünk, amikor emberileg mindenfelé csak kilátástalanság lesz látható. Dicsőség az Úrnak ezért!

- § -

Ez a digitális könyv - az egyes írások önállóan is - terjeszthető a szerző nevének és a honlapcímének megadásával: <https://keskenyut.wordpress.com>